

• SPEJDERNES • MAGASIN • • VOR • UNGDOM •

UN
CHEVALIER
SANS
PEUR
ET
SANS
REPROCHE.

2 MARS • AVRIL 1918 • NR. 7

OW

Den store Abonnement Tegnings-Konkurrence

1. Marts—15. Maj.

50 Kr. i Præmie til Vinder-Patruljen

50 Kroner

1 Præmie faar den Patrujje, som i nævnte Tidrum indsender Ordre paa de fleste ny Abonnenter.

1 Krone

betales desuden i Provision for hver ny Abonnent. Ethvert Abonnement er bindende for et helt Aar (4 Kr.).

BEMÆRK! Blanketterne tages kun for gyldige, naar den forligger tydeligt Navn og Adresse paa den ny Abonnent, samt dennes egenhændigt Underskrift. — Børg desuden for tydeligt Navn og Adresse paa Patrujjen og skick Abonnement-Konkurrencen forsendt til venstre paa Konvolutten. — Provision og Præmie udbetales, naar første Hæftesabonnement er indbetalt. Ordre sendes til: »Vor Ungdom«, Købmagergade 26, Kbhvn.

Skaf »Vor Ungdom« 1000 nye Abonnenter!

Enhver Patrujje

bør deltage i Konkurrencen om Præmien paa de 50 Kr. til Sommerens Lejr-Udrustning. Ingen Patrujjeførere bør undlade at prøve paa at skaffe sin Patrujje denne Indtægt.

Enhver Tropp

bør interessere sine Patrujjer for virksom Deltagelse i Konkurrencen. Ingen Troppførere bør undlade at anspore sine Patrujjeførere til at sætte sine Spejdere i Gang med Abonnementsgangen.

Enhver Division

bedes bestræbe sig for, at dens Medlemmer i Tidsrummet 1. Marts til 15. Maj tegner mindst saa stor en Del af de 1000 ny Abonnenter, som der svarer til Divisionens Størrelse.

Til Divisioner og Tropper!

Der er vel næppe een eneste Spejder i hele Korpset, han være nok saa lille og nok saa uinteressert, og nok saa uenergisk, som, hvis vi personligt kunde spørge ham, om han ønskede at støtte sit Blad, og om han kunde skaffe een ny Abonnent paa Bladet, vilde svare, at det ønskede og kunde han ikke.

Vi har ingen personlig Forbindelse med Drengene, men det har Troppførerne og Patrujjeførerne, og hvis de vil, saa kan de faa interesseret enhver af deres Dreng for hver især i denne meget vanskelige Tid at yde Bladet den lille Bistand, som det er at tegne een ny Abonnent.

Selv om saa kun hver anden af Korpsets 2000 Spejdere møder med sin Abonnent, saa bliver det dog til 1000 ny Abonnenter — og det vil betyde umaadelig meget for Bladet at faa denne Tilvækst.

Men vil nu Førerne for Divisionerne og Troppene og Patrujjerne hver især gøre dette lille Arbejde som tilsammen bliver et stort Arbejde til Gavn for Bladet og til Glæde for Spejderne selv?

Det er det Spørgsmaal, vi her ønsker at stille dem — tør vi haabe at Svaret indløber inden d. 15. Maj i Form af 1000 udfyldte Abonnements-Blanketter?

»Vor Ungdom«

Abonnements-Blanketter
findes i Hæfte 6, Side 24

Spejdernes Magasin

Abonnements-Blanketter
tilsendes efter skriftlig Begæring

STEEN HASSELBALCH'S FORLAG, Købmagergade 26, K. Telf. 12,240

Spejdernes Magasin Vor Ungdom

2. Aarg.

APRIL 1918

Nr. 7

Kartoflerne

De københavnske Spejdere møder under Ledelse af Adjunkt *Klaus Vedel*
op foran Københavns Raadhus for at tilbyde deres Assistance ved Kartoffeldyrkningen.
De modtages af Borgmester *Christiansen*.

Udgivet af »Det danske Spejderkorps«.

Red.: OVE HOLM, exam. polyt., Strandvej 31, Str., Telf. Str. 186 x.

Forretningsfører: TORBEN FREDERIKSEN, stud. jur., Strandvej 110, Hellerup.

Ekspedition og Administration: Steen Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 26, K., Telefon Centr. 12240

Hans Jørgensen Bogtrykkeri, Flættstræde 40, København.

**MAGASIN
NORD**

SKOLE-URE

for Piger: Kr. 8.00, 10.00, 14.00,
20.00, 28.00
for Drenge: Kr. 5.50, 7.00, 10.00,
12.00, 16.00, 25.00

SKOLE-TASKE

(som Tegn.), vandtæt engelsk Stof.
Meget praktisk Kr. 4.80

Pianoer
Sørensen

Bredgade 33
Vesterbrogade 33
Kontant eller
15-20 & 25 Kr.
pr. Måned.

CLICHEER
AF ENHVER ART
BEDST-HURTIGST-BILLIGST

*F. Dietrich & Sønner
Cliché Kunst*

NYTORY 11-15
KØBENHAVN

**Barnängens
Blæk**

faas overalt og
bruges overalt

Gardiner & Portierer
ophænges. MØBLER betrækkes.
11, Helgolandsgade 11.
1113 x. Telefon Vester 1113 x.
J. WINBERG

Amager Dampvaskeri
Bumholdningsvask
Specialitet: Manchettejvask
Bættet og bringes
L. Hansen, Øresundvej 11-12, 1st. Amager
Hus og 487 y

Elis Møllerup
Strandvej 186. Telef. Høstrup 186
Cigarer, Tobak, Cigaretter
F. Wolff. — Herwitz & Kattand.
A. M. Hirschprung & Sønner m. m.

**DANMARKS POPULÆRSTE
UGEBLAD**

Læs hver Uge om
Knold og Tots
eventyrlige Bedrifter.

EINAR HARCK,
Hans og Fru (H. af Hørrøvold)
Nye og brugte
SKOLEBØGER
Telefon 5148 Telefon 0148

TELTE vandtæt imprægneret
Telttug
amerikansk Armandusk
J. NIELSEN, Nørrebrogade 22, TELEFON 6633

Spejder-Litteratur
dansk og udenlandsk
Vor Frue Boglade
Carl Thomsen
Næsgade 13

N. THORSØE-OLSEN
BOKTRYKKERI
Leverandør til Københavns Hh.

AXEL VELDEN
Ompolstrede Møbler, samt Mørkiser og
Dekorationsarbejder anbefales.
Høll. 75. Strandvej 187. Høll. 75.

Lad din Patrolijke deltage i

**Den store Abonnement-Tegnings-
Konkurrence**

50 Kr. i Præmie

Se 2. Omslagsside! Se 2. Omslagsside!

2 Divisioner ved Arbejdet.

En Divisions FeltSports-Dag — Forrest i Kartoffel-Kampagnen
En Division der konkurrerer i Patruljeledelse.

Jeg har for nylig set to af vore Divisioner ved Arbejdet, og det var ganske overordentlig fornøjeligt.

Lyngby-Divisionen havde en Søndag sat alle sine Troppes Stævne ved Fortunen, og de kom marcherende dertil i en tidlig Morgentime, fast overbevist om, at det gjaldt en eller anden mægtig Terræneg, hvor der vilde blive rig Anledning til at banke nogle andre grundigt og eftertrykkeligt af. Og saa viser det sig, at det var noget helt andet. Divisionen havde i Sinde — den havde tænkt sig at føle sine Folk rigtig grundigt paa Tænderne, de enkelte Patruljer og Spejdere hver for sig, og det var lykkedes den at tilsløre sit Fortsæt saa godt, at der ikke var sivet det mindste ud om det — det kom fuldstændig bag paa Troppene.

Det Divisionen havde arrangeret var ikke mindre end en FeltSports-Dag i stor Stil. Den Bolschevik-Regering, der p. t. leder Divisionen, havde været tidligt paa Benene. Den havde laant et Utal af Færre fra andre Divisioner, og da Troppene kom, stod alle disse Herrer der og tog imod dem, strænge

Dommere med højtidelige Miner og flagrende Pointslisters og Grundlag, lige klar til at tage Patruljerne under Armene og sætte dem hver ind paa den Opgave, der var dem tiltænkt.

I det næste Par Timer saa man Spejdere, enkeltvis, i Grupper paa to og i hele Patruljer spredt ud over hele det Fortunen omgivende Terræn, alle i travl Aktivitet med Opgaver af den mest forskellige Beskaffenhed.

Jeg saa Patruljer, der repræsenterede Ingeniører for Standard Oil og konkurrerede i, hvem der hurtigst kunde maale et bestemt Stykke Land op og skaffe de bedste Oplysninger om, hvordan man skulde indkvartere de Arbejdere, der skulde udføre et Jernbanecanalgennem dette Terræn, og der var nogle af disse Patruljer, der havde udfærdiget nogle ganske nydelige Skitser.

Et andet Sted fulgte Patruljer Sporet af en udbrudt Fange over en Strækning paa 4 Km. Snart førte det over aaben Mark og snart gennem tæt Skov — lidt for meget ad banet Vej og lidt for lidt over

Forhindringer — og rundt og rundt gik det. — »Spred jer, hørte man Patruljeførerne, naar Sporet gik tabt. »Fremad, »Kom med« hed det, naar de havde det igen, og saa saa man dem tage de mindste ved Haanden for at fortælle paa Farten. Det var en ordentlig Løbetur. Træningen var ikke for alles vedkommende lige god. — Og bagefter maatte de minsanden hver Patrulje for sig efter Hukommelsen tegne en Skitse af den Vej, Sporet havde fulgt.

Og der var Opgaver i Første Hjælp, Højde- og Afstandsbedømmelse, Hurtig- og Fjernsynsøvelser, Eksamination i Spejderloven og Opgaver for Altmulig-Mænd.

Jeg saa Spejdere, der lappede og stoppede og lavede Lejrkoste og Ildtænger og Masser af andre Ting — og det var ikke altsammen fremragende det, der her blev præsteret. En Kost var ikke større, end at man kunde have brugt den til at bære sig med, og der var en, der lavede en Ildtang saa lige som en Lineal, han havde ikke Mistanke om, hvad man brugte en saadan Tingst til.

Og saa var der endelig Patruljer, der gav hele smaa Opvisninger, de selv i en Fart havde maattet lægge Programmet for.

En Patrulje fra 1. Lyngby sang bl. a. »Røverne fra Rold« — den var ypperligt indstudet, og for at det hele skulde illudere saa godt som vel muligt, stod Patruljeføreren under hele Opvisningen med Hænderne dybt begravet i Lommerne.

Der er noget for jer at lære af denne Lyngby-Trop. Den har virkelig sat noget ind paa at skaffe sig et Repertoire af Sange, der ikke er det rene Gøgl — og paa at indstudere dem.

Gør noget i den Retning, I an-

dre, grav nogle gamle Sange frem, nogle smukke og stenningsfulde, ved Siden af de fornøjelige — faa fat i vore unge Digteres nye Frembringelser — I vil faa den største Glæde af det baade i jeres Lejliv og ved jeres Opvisninger.

Men 1. Lyngby er i det hele en Trop, der leverer solidt og godt Arbejde, man fik Indtrykket af det, hvor man saa den paa Færde den Dag.

Forrest i Kartoffel-Kampagnen

Hellerup og Lyngby er allerede i fuld Gang med Forberedelserne til Kartoffel-Arbejdet. De har faaet overladt 5 Tdr. Land af en Privatmand, og forleden rykkede de ud og tog Jorden i Besiddelse, stak den af og fordelte den til de enkelte Tropper.

Op baade den ene og den anden af disse Divisioner har lovet sig selv, at det skal nok blive til noget. Jeg har hørt dem tale om, hvordan de vilde tage fat paa denne Op-gave — og de lovede begge hinanden noget i Retning af, at det skulde være rømmende Alvor, de brød sig ikke saa meget om at lave stort Postyr ud af det, nu de startede med det, men naar de en Gang tog Kartofflerne op af Jorden, skulde de ikke have noget imod at prale lidt med deres Tons. De var klar over, at det blev et rigtig kedeligt og trættende Arbejde, naar man kom lidt hen i det, men de vilde holde ud. Naar de gik i Gang med en Ting, vilde de føre den igennem, saadan at baade de selv og deres Korps kunde være Arbejdet bekendt — og de sagde rent ud til deres Folk, at hvis der var nogen der ikke vilde være med, kunde de godt melde sig fra nu, men sidenhen vilde der ikke være noget, der hed at dreje udenom. Men

der er ingen, der har meldt sig fra. — Jeg kan godt lide dette.

Divisioner, der siger: »Naar vi laver noget, er vi med alle, hver og hver eneste Mand i Divisionen, er der altid noget usigeligt velgørende i at træffe paa.

Konkurrence i Patruljeledelse.

Hellerup har altid gaaet sine egne Veje — og det gode ved det er, at det altid har været Veje, hvor vi andre kunne følge dem, og hvor det var værd at gaa efter dem. De er vor Pionerer paa Spejderomraadet, og de finder altid paa noget nyt og godt.

Naar man kommer og ser paa en Trop, søger Føreren for den næsten altid at stille det hele i det bedste Lys — hvis han da ikke rent ud erklærer, at der kan de hverken det ene eller det andet. (Og noget beklageligere og ynkeligere end dette sidste ved jeg ikke. Spejdertropper skal kunne et eller andet). Hvis man ikke selv kan se, at det er en udmærket Trop, fører han en maaske over paa den anden Side, og siger: »Ja man prøv nu engang at se den bagfra« — og saadan bliver han ved, til han har faaet en til at sige et eller andet godt om den.

Saaledes ikke med Hellerup. Da jeg var derude forleden, haledes de 20 væreste Forbrydere, de havde i Divisionen, frem foran Fronten og bad mig, om jeg ikke vilde se rigtig godt paa dem, og aldrig glemme dem mere.

Selvfølgelig, jeg ved udmærket godt, at det slet ikke kan være saa yndigt altsammen, saaledes som det ofte former sig ved en Præsentation. Men jeg finder, der er noget tiltalende i, at Folk viser sig saa-

dan, som de er, og ikke søger at give sig ud for mere.

Hellerup har gjort en ny Opfindelse: Konkurrence i Patruljeledelse. Og den er god.

Hver Patruljefører lægger selvstændigt et Program for sin Patruljes Øvelse, og saa gaar alle Patruljerne i Gang med det, alle paa en Gang. Divisionschefen og Tropsførerne er Dommere, og de gaar fra den ene Patrulje til den anden, paaser at Tiderne overholdes, ser paa, hvordan Patruljeføreren tager paa Tingene, og kritiserer dette. — Denne flyvende Kommission er kun 10 Minutter ved hver Patrulje, saa af Sted til den næste, og den næste igen, og et Øjeblik efter har man den igen; man ved sig aldrig sikker for den, og hvor den kommer frem giver den Patruljeførerne Points. 1) for den Øvelsesplan han har lagt, 2) Gennemførelsen af den, (2 Besøg af Komitén), 3) Patruljens Paaklædning m.m. og 4) Møde.

Jeg var med paa en saadan Tur med den flyvende Kommission. Det gik fra Kælder til Kvist, fra Værelse til Værelse, og det endte med, at vi endrede helt op paa Tøget, hvor en Patrulje bevægede sig saa hjemmevant, som Geder i Bjergene, og en Mand holdt en vaad Finger i Vejret, og søgte at faa sine Kammerater til at forstaa, at netop dette var den rigtige Maade at faa fat i Vindretningen paa.

Det var ganske utroligt, hvad jeg oplevede i den Time, det hele varede.

Hos en Patrulje fik jeg at vide, hvorledes man skal betjene en Telefon, hos en anden, hvad alle disse Automobiltegn betyder, man ser rundt omkring langs Landevejene, et tredje Sted bandt de Folk for Øjnene, og skød nogle smaa Poser med Kaffe, Te, Sæbe, Tobak, og jeg ved ikke hvad, hen under Næ-

SCT. GEORGS-DAGEN

23. APRIL

Den 23. April vil alle Spejdere Verden over love at gøre deres bedste for at holde Spejderloven i det kommende Aar.

Gid disse Raab: »Vi lovers« fra Spejderne i de forskellige Lande kunde naa fra Korps til Korps over de kæmpendes Rækker og give Løftet om, at en Ungdom stod rede til at tage Fredens Arbejde op overalt, hvor den stridende Generation havde kæmpet sig til Ro.

Tage Arbejdet op for en Fredens Gerning og en Samvirken blandt

Folkene i de forskellige Lande, det burde være Ungdommens og først og fremmest Spejdernes Kongs-tanke i den kommende Tid.

Og tro ikke paa, at det ikke bliver dig, der kommer til at betyde noget for dit Lands Fremtid og for den hele Udvikling. Hvis alle tænkte saadan, hvor skulde saa de komme fra, der kommer til at betyde noget.

Alle Verdens Stormænd har været Dreng og ung som du.

— — —

Vi har valgt den 23. April til Afsæggelse af vort Spejderløfte, fordi det er Mindedagen for Sct. Georg, »Ridderen uden Frygt og Dædse, som kæmpede for det gode og sande. Enhver Spejder lover jo i sit Løfte at »kæmpe« for det sande og gode.

Men den 23. April er mere for os end det. Den er den Dag hvor Spejderne i England, Tyskland, Frankrig, Østrig-Ungarn, Amerika Tyrkiet, Sverrig, Norge og Danmark afsætter det samme Løfte om at holde den samme Lov.

sen paa dem, og bad dem sige, hvad der var i dem.

Saa var der nogen, der holdt Patuljemøde, fremlagde Patuljeregnskabet, og blev enige om, at der fra Patuljens Side maatte gøres noget mere i »Brændelskonkurrencen«. Hvad denne var, fik jeg samtidig at vide. I Efteraaret havde Troppene samlet en Masse Brænde sammen fra Villahaverne, og dette var det nu Patuljens Sag at hugge op, og fordele til de 30 fattige Familier, som Divisionen havde faaet anviset af Sognepræsten.

Ude i Gaarden var der en Patulje, der lavede Modeller til Leirarbejder — Zuluhytte, Vindskærme, Kogesteder og Madrasvævning.

Og jeg faldt ind et Sted, hvor de læste højt i »Spejderne ved Champlain Søen«, og hvor der holdtes Fingerbølsleg.

Et andet Sted hørte jeg om »Spærkonkurrencen« — ogsaa det er noget, denne Division har sat i Scene.

Man lærer ikke noget af at skyde 50 Øre ind paa en Sparekassebog, som til 2. Kl. Prøven, naar der saa ikke kommer mere i den, siger den. Derfor havde den udsat 25 Kr. til den Patulje, der indenfor en given Tid, kunde opvise det største samlede Beløb indsendt paa Sparekassébøger af Patuljens enkelte Medlemmer.

I en Patulje havde Førereren givet sine Drengene den Opgave at planlægge en 4-Dages Tur til Jylland nu i Paasken. Opgaven gik særlig ud paa at lære dem at bruge en Togplan rigtigt, og udregne Marchtiderne efter Distancerne paa et Kort.

Og saa saa' jeg nogle, der holdt Krigsspil. Der var to Partier, der arbejdede hver efter sit Grundlag, fuldstændig som ved en Terrænleg. De sad i hver sin Stue og havde et Kort foran sig, hvor de efterhaanden afmærkede deres Folks Stilling med kulerte Knappenaale.

Og i en 3die Stue en »Generalstab«, der paa Kortet havde afmærket begge Partiers Stilling og ledede Slaget Gang.

Det drejede sig om en Flok Spejdere, der skulde bryde gennem en bestemt bevogtet Linie, og naa ud til Kysten, hvor de havde deres Skibe — om de nogensinde naaede det, skal jeg ikke kunne sige.

Der er dog Grund til at tro det. Hellerup plejer at naa, hvad den har foresat sig — og i ethvert Fald er den, med den Konkurrence i Patuljeløvelse, den her har indført, naaet et godt Stykke frem mod det, der er saa væsentligt for alt Spejderarbejde — Patuljeførere, der er inde i deres Ting, der vil og evner noget, og forstaar at give det fra sig til deres yngre Kammerater.

Plumb

Det var Fredag d. 15. Februar. Som I ved, var det faldet i med Frost igen — rigtig Frost — efter en Periode med mildt Vejr, der ganske havde sprængt Vinterens Lænker. Jorden var bleven blød, man arbejdede i Haverne, og selv de mest nøgterne, der vidste at Vinteren vilde komme igen, havde små Fornemmelser af Forår. I ved jo vel nok, at Træernes Knopper er færdige om Efteråret, og nogle af jer ved også nok, at Forårsplanterne, Vorterodens og Anemonens, Vintergækken og Eranthisens Knopper ligger færdige oven i Jorden lige til at bryde frem. De var begyndt. Anemonernes Knopper havde med højet Hoved løftet sig op over Jorden under Bladene, og Vorteroden stod på særligt soledede bare Steder allerede med sine første spøde grønne Blade. En enkelt Stær havde vel også indfundet sig, den var i hvert Fald bleven meldt midt af Drønge, der er kommet ud over Forveksling med Solsortene. Men nu var det bleven Frostvejr igen. Drengene glædede sig til at komme på Skøjter i Gymnastiktimerne, og Vintersportsforeninger forberedte Skøjtekamp konkurrence på Fuglesangssøen. Det var den 15. Februar og jeg gik i Charlottenlund Skov med en hel Flok Drønge. Programmet lød på vi, at de skulde gå i Troppe og se på Fugle, for Solen skinnede, og jeg spæde, at idag vilde de nok få mange Fugle at se. Vi tager dog naturligvis med, hvad der falder for, og allerede på Vejen derud så vi, at de inderste Knopper på Elmestæernes Kviste var begyndt at udvikle sig, de tegnede sig som tydelige runde Kugler, det er dem, der kommer Blomster af, og de høje Poppeltræer ligeoverfor Indgangen til Skoven viste noget lignende.

Wood-craft

Og da jeg såled min Dør på Klem
Sag Vindst Duff i Stuen
Så kaldte jeg og min Alibi
Og stak en Syren i Huen.

Knopperne på de unge Kviste i Toppen var store og svulmende. Inde i Skoven ordnede Troppene sig og jeg hilste dem og god Jagt (og god huntinge) til Afsked, da de trådte af og gik hver sin Vej. Selv gik jeg bag efter dem. Det varede ikke længe før en af dem kaldte mig til for at vise mig en Hasselbusk med Rakler. Ja sandelig var de begyndt at blive lange og gule, vi fandt endogså Knopper, hvor Hasselblomsternes røde, små Grifler var begyndt at titte frem i Spidsen mellem de brune Knopskæl. Det smagte ligefrem af Forår. Jeg gik fra dem, og så kom nogle andre og bad mig se paa en Fugl. Det var en Træløber, og der var mange De løb eller snarede smuttede stilsfærdigt op ad Egetræernes Stammer. Altid opad og tidt til Siderne. Snart så vi dem lige bagfra, så de præsenterede deres brune Ryg, og snart så vi dem fra Siden, så vi kunde se den skinnende lyse Bug; når de kom helt i Profil, og Lyslet faldt godt på dem, så vi det tynde bøjede Næb og den lange tynde Hale, der svingede lidt fra Side til Side under Bevægelsen opfejer. Deres Bevægelser var lette, og de pillede i alle mulige Revner. Når de var kommen et Stykke op i Grenene, fløj de til et andet Træ og undersøgte så det fra neden af og opfejer. De var små som Gråspurve, og det glimtede hvidt af deres Bug, når de strøg gennem Skoven. Pludselig hørte vi en

trommende Trælyd. En af Drengene var straks klar over, at det var en Spætte, der trommede og så fulgtes vi ad efter Lyden, det kunde jo dog være — Adskillige Solsorte så vi løbe fremad over Skovbundsens visne Løv og standse pludselig og vippede med Hælen — vi forstyrrede dem. I nogen Afstand fortsatte en sin Jagt i Løvet. Et hurtigt Udfald fremad og en pludselig Bevægelse med Næbbet ned i Bladene, så de fløj til Side, og Bunden blev bar, så stod den stille og så, om noget næste sig. Det er Metoden. Jeg kender det fra før. Jeg har set, at den hjælper til med Fødderne; ved hvert Udfald sætter den en Fod frem for at holde på Løvet så det ikke falder henover det Sted den blotter. Hvis noget nærer sig er den over det som et Lyn. Den fandt nu ikke noget.

Henne omkring Foden af et Egetræ så en af Drengene nogle Fugle. Vi nærmede os forsigtigt. Der fløj en af dem op og ind på et andet Egetræ. Gennem den tynde Ungskov kunde vi se den. Den havde sat sig omtrent en Meter oppe. Den var større end en Gråspurv, omtrent som en lille Stær, og den vendte en tydeligt blågrå Ryg mod os. Den sad med Hovedet nedad og arbejdede med noget, en lille kraftig Skikkelse. Det var Spættens mejsen. Den kendte vi godt, og her var adskillige af dem. Der kom en af dem flyvende med noget i Næbbet op i et Egetræ. I små, raske Sæt gik den tilvejs op ad Stammen og ud på en visse Gren. Den standsede ved en Knast og begyndte at arbejde, men den opgav det og gik videre stadig med noget i Næbbet. Ved en anden Knast standsede den igen, og her blev den sabbent af med det. Så gav den sig til at hugge energisk med sit lange

Næb. Den arbejdede stærkt med hele Kroppen. Nu kom en af Drengene og fortalte, at på Stammen, hvor den første Spætmejsse sad, havde han fundet et ganske friskt Agerne med Hul i en af Barkens Revner.

En anden af Drengene fik så Øje på 3 Musvitter, der havde travlt i det visne Græs i Bunden, og vi stod lidt og så dem hoppe rundt. De præsenterede deres sortblå Kalot og snehvide Kinder og Ryggen, hvis grønne Farve går lidt op på Nakken ind i det sorte. Så undersøgte vi Trætoppene, her kunde jo være Spætter. Fugle var der mange af. Træløberne så vi også her på Begetræernes Stammer, og i de tynde Grens Sløj Bøgefiner og nogle andre, der havde frygtelig travlt, de hængte sig i de tyndeste Kviste og pillede og ledte, og de bevagede sig hurtigt rundt i Træernes Toppe. Halerne og Bevægelserne robede dem, som Mejsse, og de var så store, at det måtte være Musvitter, men Lyset var uheldigt, og de var så højt oppe. Det varede længe, før vi fik en på så nært Hold, at vi kunde se, at det var rigtigt.

Idet vi vendte os for at gå videre, fik en af Drengene Øje på en Spætte. Det var vist et Slumpe-træf, for den sad højt oppe og fuldstændig stille. Måske var det den stærke nødt Undergump, der fangedes hans Øjne, idet et Solstref fik dem til at lyse. Nok er det, at den var der, og den sad pænt og præsenterede sin sorte Ryg og sine sortbrogede Sider. Den var anseelig, det var den store Flagspætte, og den gjorde megen Lykke. Da den lidt efter sløj hen i et andet Træ, fulgte vi den. I kraftige Sæt gik den tilvejs oppe i Toppen, men den havde ikke travlt, den stand-

tede lidt. Vi fik set, at den havde et nødt Bånd over Nakken på det ellers sorte Hoved, det var altså en Han. Vi var nu kommet ud på en Vej gennem Skoven, en Trop, der tilfældig viste sig, blev kaldt til og blev ligeså ivrige, og de mange Drengene med Næstern i Vejret vakte Opmærksomhed. Vi lod os dog ikke forstyrre, ikke engang af en ældre Dame, der gik rundt og spurgte, hvad vi så efter. Pludselig lød Trommen igen. Efter nogen Diskussion blev vi enige om, hvor den kom fra, og gik forsigtigt nærmere. Atter lød den, nu tydeligt nok ikke langt borte. Jo vist var det Spætten, nu tog en anden fat lidt længere borte. Vi brugte vore Øjne kan I tro, og vi havde Held med os, der kom pludselig en flyvende med de ejendommelige rappe Vingeslag ud og ind. Den satte sig midt på en Egestamme og gik tilvejs ud på en tyk, vissen Grenstump. Øverst på denne stak en Splint tilvejs, og der anbragte Spætten sig og — trommede, vi så Næbbet hamre mod Spidsen af Splinten, så det drømede i hele den hule Gren, og jeg fortalte dem at sådan kalder Hannen på Hunnen: Drrrr — nu nærmer Tiden sig; Drrrr — Solen kommer højere, og Vinteren går; Drrrr — Ung Flagspætte ønsker en Dames Bekendtskab; Drrrr — reelle Hensigter, Rede og Ægteskab. Så var Tiden ude. »Samlingell Råbet forplantede sig fra Mand til Mand gennem Skoven, og snart stod vi alle på Samlingspladsen. Det var tydeligt at se, at det havde været en god Dag og en morsom Time. »Træd af!»

Jeg fortæller jer dette for at få jer til at gøre noget lignende. Det er en Times lagttagelser midt på Dagen i Charlottenlund Skov, i kan

se, at det er Umagen værd. Ingen af Drengene kan huske det hele, har heller ikke fået alt med; kun den, der har set det mange Gange og som kender det, kan se med fuldt Udbytte, men en Gang skal være den første. Nu i Forårets Tid, hvor Træerne løves, er det den allerbedste Tid at begynde. Det varer længe, Fuglenes Parringsleg bliver ivrigere og ivrigere. Hele Marts og April Måned vil I kunne glæde jer ved den Slags lagttagelser og mange mange andre. Og er I først i Gang kan I blive ved ud over Sommeren, når I kan finde Fuglenes Reder og studere dem der og deres Unger.

Gå kun mange ud, del jer i små Flokke på 3 (eller mulig 4) og lad hver Flok have en Fører — det skal nok vise sig, at der er nogle, der duer til det. Gå så stille gennem Skoven med Øjne og Øren åbne og gå langsomt. Det er Lyd og Bevægelser, der fanger Opmærksomheden. Bliv ikke utilmodige, fordi I intet ser. Det kommer nok, og har I set noget, så hold Opmærksomheden ved det og følg det til I synes, I har set nok. Imidlertid vil nok en anden lagttagelse afløse den første. Jeg skal give jer et Par Regler:

1. Løb aldrig efter en lagttagelse, følg den med Øjnene og gå langsomt og roligt efter.
2. Finder I et godt Sted, så anbring jer der mægeligt, og lad som I er der i et helt andet Trinde. Fugle har en forbavsende Evne til at mærke, om man ser på dem. Peg aldrig på dem.
3. Sørg for at stil jer sådan, at I har Lyset i Ryggen, mod Lyset kan man intet se, og anbring jer så lidt synligt som muligt.
4. Når I hører Fuglestemmer, se prøv at finde Fuglen, så lærer I

Stemmerne at kende — Husk dem så! Fuglen vil næsten altid være nærmere, end I tror, vær derfor forsigtige, når I går frem efter Stemmer.

5. Skriv ned, hvad I ser — bagefter — mens I ser, skal I kun se og indprente jer det. Skriv så efter Hukommelsen, men skriv udførlig Beskrivelse af Fuglenes Udseende og af, hvad den har taget sig for. Det bliver en morsom Notebog.

Når Turen skal slutte, skal Lejerne fra Samlingspladsen råbe sit »Samling«! Hver Dreng skal da vende sig bort fra Lyden og lade Råbet gå videre. NB. Det hele skal foregå indenfor et bestemt afgrænset Terræn, og Samlingsstedet skal være bekendtgjort i Forvejen.

Idag er det den 17. Februar og over Macken udenfor min Have fløj Lærkerne idag og sang, det er første Gang jeg har hørt dem i År; endnu sang de kun kort, og det lød ikke ret højt, men deres Hilsen vakte dog alle Forættels Anelser. Tidligere end alle de andre Fugle begynder Lærken at synge, men dens klare Toner oppe fra Luften, mens Frostens endnu binder Jorden, rummer netop derfor allerstærkest Troen på Lyset og Foråret og Glæden over Livet. Den er Skyld i, at jeg skriver dette.

Klaus Vedel.

Brug kun

Vegetariske Retter i Daaser, fortrinlig i Smag, billigt i Brug. Alt i Konserver og tørrede Frugter færdig.

***** »SANA« *****
Telf. 5650. Skindergade 28

Patuljeførere!

Hjælp til Patuljens Uddannelse

IX.

Føreren har i Forvejen skjult en Ting et Sted mindst 1 Km. borte. Vejen dertil må ikke være for udviklet. Han tegner derpaa et simpelt Kort over Vejen og skriver neden under, hvilke Landmærker der viser Gennemstedet (som i VIII). Alle Spejdere aftegner Kortet, men de må ikke skrive Landmærkerne op, de skal huskes. Derefter indøves de første 6 Bogstaver af Toffagsignalen. Når de er taget nogle Gange igennem, træder Patuljen an paa et Geled. Føreren viser med Flaget et Bogstav. Enhver siger straks, hvad han mener, det er. Saa snart en har givet 3 rigtige Svar, har han Lov at løbe ad den Vej, Kortet viser, og søge efter den skjulte Ting. Der fortsættes med Signalerne, til alle er løbet. Den, der først finder den skjulte Ting, har vundet.

Derefter Meldele. Spejderne faar to og to en Opgave som de følgende: »Skaf et vide, hvor nærmeste Læge bor.« »Hvor nærmeste Postkasse er, og naar den tømtes.« »Hvornaa første Tog til N-borg gaar o. s. v.

De to Spejdere konkurrerer. Det gælder, hvem der først skaffer den ønskede Oplysning.

Meldingen skal være kort og klar og skal afleveres med stram Honner. Den skal afleveres i 10 Skridts Afstand (for at vannes til at tale højt). F. Eks.: »Spejder Nr. 2 melder: Nærmeste Læge: Strandvej 12, lige over for Kirken. Selve Vej paa højre Haand herfra.

Det gælder ved denne Øvelse at tænke sig om, inden man løber. Det har her sin Betydning, om man har haft Øjnene med sig paa Udturen.

lagtagelse og Løb paa Hjemturen som II.

A.

Indendørs (naar Vejret er daarligt): Kimsleg (»Spejderbøger S. 33, øv. 1).

Kortlæsning. Lær Spejderne Signaturernes Betydning paa Generalstabens Kort 1:140.000.

Sundhedsleer. Gennemgaa efter »Spejderbogens« Kap. VI.

Første Hjælp. Forbidt at brækket Ben og gentag Øvelsen 3 Gange.

B.

Synsøvelse. (»Spejderbøger S. 121).

Kortlæsning som A.

Sundhedsleer som A.

Første Hjælp. Behandling af Saar. Standning af Blødninger. At bære en bevidstløs.

C.

lagttagesøvelse. Spejderne har 3 Minutter til at mærke sig, hvorledes en Stues Interiør ser ud. De forlader alle Stuen, og Patuljeføreren foretager en eller anden mindre Forandring i Lokale. Spejderne kaldes derpaa ind — en efter en. Efter 2 Minutters Forløb skal de melde, hvad der er flyttet om paa.

Kortlæsning. En Spejder følger med Fingeren en Vej paa Kortet. Han forklarer Betydningen af alle de Signaturer, der findes indenfor en Afstand af 100 m ud til begge Sider af Vejen. De andre følger med. Spejderne skiftes til at høre i Sundhedsleer: Eksamination efter »Spejderbogens« Kap. VI. Første Hjælp: Der øves at lave forskellige Slags Improviserede Baarer.

X.

Hver af Patuljens Medlemmer vælger to Bogstaver af Toffagssignalerne, som han vil kaldes med. En kaldes sig f. Eks. K. A., en anden F. B., men intet Bogstav må gives til mere end en. Alle Medlemmernes skriver hinandens

Mærker op, saa de altid kan kende hinandens hemmelige Tegn. De bruges som Underskrift og Mærke ved Læg, naar fremmede Patruljer ikke maa kunne regne ud, hvem der har skrevet dem. Man skal derfor ikke benytte sine virkelige Forbogstaver, det er for tydeligt.

Naar Patruljen har øvet sig heri, saa alle kender baade sine egne og sine Kammeraters Tegn med Sikkerhed, sendes en Spejder ud med to Smaaflag — det kan godt være 2 Lømmetørklæder paa Plinde. Føreren viser ham nøjsomt paa et Kort, hvor han skal stille sig, men ingen af de andre i Patruljen maa vide det. Det maa helst være et Sted i en Lavning paa en Mark eller lignende, hvor han ikke kan ses for langt fra. Men han skal staa op uden at skjule sig.

Naar han er løbet, viser Føreren Patruljen paa Kortet den Egn, hvor han stiller sig, men ikke selve Stedet. Efter at have ventet i 10 Minutter og i den Tid øvet Flagsignaler, løber Patruljen ud for at søge. Det gælder om uet at finde ud af, hvor han staa, og derefter at tegne et simpelt Kort (se »Spejderbogens« S. 89) over Stedet med et Kryds paa det Sted, hvor Fjenden staa, og det Sted, hvorfra man saa ham.

Ser den opstillede Spejder nogen af Modpartiet og kender ham, signaliserer han hans hemmelige Tegn. Er det rigtigt, skal Modstanderen overgive sig som Fange og gaa hen til ham. Er det ikke de rigtige Tegn, har han Lov til at trække sig tilbage og prøve at finde et andet Sted, hvor han skjult kan se Fjenden og tegne sit Kort. Der maa paa ingen Maade raabes eller høstes under denne Øvelse.

Den opstillede Spejder faar 50 Points for hver Fange, 20 Points for hver der maa trække sig tilbage. De andre faar fra 50 til 100 Points for deres Kort, alt efter hvor tydeligt og rigtigt, det er. Dette afgør Føreren.

Føreren kan godt selv deltage i Lege. Fanges han, giver det 100 Points. Føreren stander Lege ved at fløjte »Samlinge (Spejderbogens« S. 93).

XI.

Natmavnene. Kan leges, saa snart det bliver mørkt. Man aftaler i Forvejen nogle et lille Terræn, hvor Øvelsen skal foregaa, og som det er for-

budt at gaa udenfor. Det maa højst være 300 Meter bredt og 500 Meter langt. Patruljen deles i to Delte. Hvert Fart begynder fra sin Ende af det af talte Terræn og lister lydløst fremad.

Det gælder for begge Partier om at slippe gennem Modpartiets Række. Man kan fange en af Modpartiet ved at sige »Holdt« til ham, naar han ikke er mere end 5 Meter fra en. Han skal saa straks gaa tilbage til det Sted, han gik ud fra, og blive der.

Faa et bestemt aftalt Klokkeslet stander Øvelsen. Hver Fange tæller 20 Points, hver Mand, der er sluppet helt igennem, 10 Points.

XII.

Udmarch som sædvanlig. Der ses denne Gang kun efter Personer. Der lægges særlig Mærke til, om de bærer noget, og hvorledes de er klædt. Føreren maa huske at spørge en eller an-

Kartofler lægges i Begyndelsen af April.

Viborg Trop.

Siden 1. Jan. 1918 er 1. Viborg Trop vokset fra et Medlemsantal paa 25 til 41 aktive Spejdere, samtidig med denne Tilgang har det været nødvendigt at oprette 3 Patruljer til, saaledes at de to gamle stadig bibeholdes og en Rekrutpatrulje fordeltes mellem de 3 øvrige Patruljer, saaledes at der nu er 5 Patruljer.

Hvis nogle af jer har gamle Uniformer tilovers, saa skriv til Tropaføreren for 1. Viborg.

den af Spejderne, lige saa snart vedkommende er passeret, for at han ikke skal glemme, hvad han saa, ved at se efter andre. For hvert rigtigt Svar gives 5 Points. Føreren skal i Forvejen sørge for, at Patruljen møder en eller anden, der bærer »Vor Ungdom« hos sig saaledes, at den kan ses og kendes uden dog at være altfor tydelig. Saa snart en Spejder ser den, gælder det for ham at lade som ingenting, for at de andre intet skal opdage.

Naar den, der bærer »Vor Ungdom«, er kommet et godt Stykke forbi hele Patruljen, løber de, der har opdaget ham, hen til Føreren og melder, hvad de har set. Enhver, der har set rigtig, faar 20 Points. Den, der melder noget, før hele Patruljen er passeret, faar intet.

Derefter gøres Holdt. Den, der har faaet færrest Points, faar Ordre til at gaa ad hvilken Vej, han vil. Saa snart han er ude af Syn, søger de andre skjult at forfølge ham. Han maa kun gaa, ikke løbe og ikke standse, men han skal se sig saa godt om som muligt. Opdaget han en Forfølger, vinker han ad ham, og Forfølgeren skal da straks komme hen til ham og maa ikke deltage mere i den Leg. Den forfulgte vinder, hvis han enten kan fange alle sine Forfølgere eller faa dem til at tabe Sporet. Paa et aftalt Klokkeslet samles alle paa et aftalt Sted.

XIII.

Indendørs. En af Patruljens Medlemmer lægger sig paa Gulvet i Værelset. En af de andre sendes udenfor. Naar Føreren banker paa Vinduet, styrer han hurtigt op i Værelset. Idet han gør alt, hvad han vil gøre, hvis der var Brand i Værelset, og en var bedøvet af Røgen. Føreren passer paa, hvor lang Tid der gaar, fra der blev banket paa Vinduet, til alt er i Orden og den bedøvede bragt uden for Huset. Alle Patruljens Medlemmer skiftes til at prøve, og deres Tid noteres. For hver Fejl, en begaar, lægges 5 Minutter til hans Tid.

KANO- SVØMNING

»Vi skal længere frem, siger vor Chef, vi skal udvide vort Virkefelt og ikke mindst i sportelig Hense-
ende. Og hvem skal gaa i Spidsen, hvis ikke »De graa Ulve«. — Vi har mange Planer, og vi har gode Planer, men dem kan vi selvfølgelig ikke røbe allesammen nu. Sig mig, er der den fjerneste Anledning til, at vi ikke tager Del i mange af de sportslige Konkurrencer, hvor vi i høj Grad er kvalificerede til at tage første Præmierne hjem? Hvorfor har vi ikke dannet vor egen »Spejdernes Svømmeklub« og fra den sendt Repræsentanter til Svømmekonkurrencerne? Har vi da ingen Svømmere i vore Rækker? Jeg nævner den 15-årige Preben Bestle, nu Jyllands bedste Svømmer, eller den anden Kano-mand fra Sommer, Kai Dannens skjold, som jeg senere saa paa Svømmeturne med »Hermes« i Jylland, hvor han klædede sig ud i mærket. Dem kender vi, men mon der ikke vil vise sig at være mange flere, naar vi »Graa Ulve« nu til Sommer begynder at arrangere store Svømmekonkurrencer inden for Korpset. Vi faar se —

I Sommer blomstrede i Skovsboved en større Kanoklub frem. Den arrangerede indenfor Klubben Konkurrencer i Smag med vore i Hornbæk; men I kan nok forestaa, at vi Kanofolk længes efter at mødes med den Klub, naar vi nu til

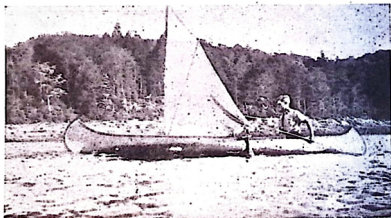

Sommer faar dannet »Spejdernes Kanoklub«. Derfor opfordrer vi allerede nu stærkt, navnlig ældre Spejdere og graa Ulve, til at begynde med at bygge løs paa Kanoerne.

Selvfolgelig maa vi have en Ka-

notur til Sommer, hvor den skal gaa hen o. s. v. er endnu ikke helt bestemt; men vi Kanofolk, der deltog i hint berømt »Færtog« i Sommer, skal nok faa lavet noget ekstra godt, men derved næste Gang.

Kanomand.

DE, DER TOG HJEMMEFRA

ET FOREDRAG AF PROF. KARL LARSEN, HOLDT FOR ELEVET I HELLERUP GYMNASIUM
(STENOGRAFISK REFERAT)

MAN SER, DÅR MAN FØLGER DERES Breve og Dagbøger, for hver Optegnelse tydeligere og tydeligere, at det egentlig er hende, der leder ham helt igennem. Man ser, hvorledes hun tjener som Pige, Formiddagspige, Middagspige, Aftenpige paa de underligste, mærkværdigste Steder, som det bedst kan passe, hvorledes hun har en meget vanskelig Opgave med at søge at faa bragt det lille Hjem til at hænge nogenlunde sammen. Han maa give sig af med ganske tavellige og lavtliggende Arbejder, prøver saa i arbejdsløse Perioder, som hyppigt indtræder, at gøre lidt Forretning med hjemmehagte Kager, og den Slags Ting, som hun har lavet; han skriver hjem til sine Tante efter Recepter paa forskellige Marcipaner, Æblekager o. s. v. Kort sagt, paa alle mulige forskellige Maader maa de søge at faa det aller nødvendige for at kunne leve.

En Dag bringer Dagbogen en Optegnelse, som jeg maa læse for Dem, fordi den indeholder et ganske ualmindelig klart Færspektiv. Det hedder der: »Stor Dag. Været ude hele Dagen efter Arbejde, 8½ Knt. Vær ved Theatret at se Arbejde, 3 Cts. i Lommen. Syge af Sult«. Ogsaa fortæller han, hvorledes hun og han ser paa en Plakat udenfor en lille Varietè, at der er udsat en Præmie for dem, der som Dilettanter maatte yde de bedste Præstationer oppe paa Scenen, og de besluttede sig i deres Nød til at gøre et Forsøg. Om Aftenen Kl. 6½ møder de og bliver antaget til at optræde som Natursangere og Folkedansere, for det er det, Folk vil have. Der er intet Valg, og de nu skal væge Natursangere og Folkedansere, ved de ikke begge Raad, end at Manden synger i Danmark er jeg født, der har jeg hjemme, og bagfter danser han og Kones Tyrolervals! Og denne Forestilling har det mærkelige Resultat, at Folk bliver ganske vilde af Begejstring, de klapper

og klapper, og de faar, som han skriver i et Brev hjem, »10 Frankalkender«. Saa bliver de stillet paa Rad sammen med de andre Optændende og faar i Fræmie 2 Dollars under Folkets Jubel og Hyldelse. Derfor slutter hans Dagbog den Dag saaledes: »Kl. 12 rupper 45 Cts.« Det var jo efter deres Forhold en ret betydelig Sum, men naar man regner en Cent for, hvad der gælder i Amerika, véd man, at det var et meget beskedent lille Aftensmaalid.

Det er karakteristisk for hele den fæste Del af deres Tilstand, at han stadig ikke kan faa rigtig Hold paa Arbejdet, det bliver stadig dette tilfældige Stov, og naar han er fri, gaar han paa Bibliotek, læser lidt, skriver lidt og prøver igen, om det ikke kunde blive til noget paa det litterære Omraade.

I arbejdsløse Perioder falder han saa i med en Landsmand, som er af en ret hyppigt forekommende Type derovre. En Forretningsmand, der har været Urtækræmmer i Danmark, herovre driver nogen Agentur, men er litterært interesseret, spiller Dilettantkomedie, skriver Komedier, er fuld af Planer om, hvorledes han kan naa at faa disse Stykker opført paa den store Scene og naa frem til det, der staar som den lysende Sol over Amerika: den store Chance. Den unge Rigtemand og Vennen drømmer, at de skal faa den, og de har den ene mere fantastiske Plan end den anden, som allesammen er umulige at realisere. Desværre har de ogsaa fantastiske Planer, som gaar i Retning af det praktiske!

De faar den Ide at lave en Sukkervarehandel nede ved et Badested i Nærheden af, hvor de bor. I denne Sukkervareforening sætter den unge Mand og Kone de Fænge, de omsider efter længere Tids Arbejde har været i Stand til at lægge op.

Han føler sig straks som Sukkervaredirektør, der er blevet noget mere

end almindelig Arbejder, han ekspederer Kunder, han lukker Butikken lidt og gaar paa Bibliotek, læser og spaserer en Tur. Det gaar helt flot i den fæste Tid, men det varer ikke længe, før de opdager, at der kommer en Konkurrent paa det andet Hjørne, og der bliver sendt fra en Urtækræmmer i Nærheden en ambulant Mand, som løber rundt med noget paa Maaven, som er meget lækre end deres. Det ender fuldstændig forkert, de taber alle deres Fænge og kommer oven i Købet til at skyde en hel Del bort. Han bliver stier Arbejder, han bliver Skovlar, og til sidst er han forførdelig glad over at faa et »Job« som Tejstanker i et Vaskeri. Han stænker Tejet, det er det laveste Arbejde, han bliver ikke betruet til andet. Der gaar nogen Tid, saa avancerer han til at hænge Tej op, det er et betydeligt Avancement, som ogsaa giver sit Udtryk i Gagestigning, han faar 25 Cts. mere om Dagen. Konen maa stadig hjælpe med, hun arbejder i en Beværning som Morgenpige. De har købt nogle Møbler i en Periode, hvor de havde lidt Fænge, og det er hendes stødige Bestræbelser at holde sammen derpaa for under alle Omstændigheder at kunne bevare et lille dansk Hjem. De faar danske Aviser hjemmefra, han læser Bøger og læser højt for hende om Aftenen, kort sagt, de søger at skabe en lille dansk Idyl i Amerika. I Følge Dagbogen har hun midt i al denne Beværelighed den bestemte Plan, at faa ham frem til et fast og nogenlunde lønende Arbejde. Det lykkes efter mange Anstrengelser at skaffe en Plads til ham som — hvad vi vil kalde — Støvsugermand. Han skal møde om Aftenen Kl. 5, saa skal han i 11 Rum gaar med Støvsugeren og foresten gøre rent og i Orden. Han kan blive færdig til Kl. 1. Naar Klokkeren er 9, kommer hun hen og hjælper ham, for at det kan gaar hurtig

tigere. Og de vandrer hjem sammen ved 1-Tiden. Dette Arbejde faar han 2 Dns. for om Dagen. Det er sikkert Arbejde, hun kan ogsaa fortjene noget om Formiddagen, og som Følge deraf bliver de økonomisk nogenlunde stillede, kan i det hele taget arrangere sig lidt bedre, men til sin Ærgrelse ser hun, at den Fritid, som han har, til han skal møde — og han kan jo oven i Købet ligge længe om Morgen — bliver brugt til spredt og løs, littede Sysel. Han stikker og hanger paa Bibliotekerne, samler Stof til et Journalistisk Arbejde: Roosevelt i Karikatur, oversætter et eller andet Værk til dansk, skriver Artikler i religiøs eller politisk Retning, om Demokrati eller Kristendom o. s. v.

Det er ikke lykkedes hende at faa et fast Hold i ham, det er ligesom han er blevet et Offer for den ene Side af det amerikanske Liv: Spekulationen, Chancen, Jagten efter Hæder og det paa en ganske latterlig Maade, paa et ganske utroligt lavliggende Gebet, hvor han aldrig kan opnaa noget Resultat. Det fremgaar af Dagbogoptegnelserne, at hun, paa en Maade, Jeg her ikke skal komme ind paa, ved Hjælp af en Læge, som en Gang har behandlet ham, da han var syg, søger at indvirke paa ham i den ganske bestemte Retning at faa ham til at opgive dette splittede Arbejde for at gaa ind i et regelmæssigt virkeligt Studieliv ved et amerikansk Universitet. De har samlet en Smule Penge sammen, hun har lært Manicure og Frisering, og efter megen Kamp med ham, som lidt efter lidt er ligesom ved at forsværes, lykkes det hende at faa sat nogen Energi ind i ham, saaledes at han efter baade aktiv og passiv Modstand, som Dagbogen giver et ledende Indtryk af, lever at ville underkaste sig dette Arbejde og at ville anvende de sidste Penge, de har, paa at komme til Berkeley Universitet ved Oakland i Nærheden af S. Francisco. Hun paatager sig at underholde ham i den Tid, han læser, ved sit Arbejde.

Det lykkes hende ogsaa, hun arbejder med sine forlørne Fletninger og Frisurer, gør sin paa Hænderne og andre Steder og slider og slæber fra Morgen til Aften. Han er blevet akcepteret ved Universitetet i Kraft af sin danske Eksamen og sine gode

Kundskaber, særlig i de klassiske Sprog. Nu arbejder han virkelig intens og energisk paa dette Universitet, det er ligesom denne Mand faar fast Grund under Fødderne — man kommer til at tænke paa Sagnet om den gamle Kæmpe, der naar han kommer ned paa Moder Jod, faar sine Kræfter igen — da han faar Bogen i Haanden og regelmæssigt Skolearbejde. Han begynder at blive Menneske igen, og her er det interessant at lægge Mærke til, hvor dette amerikanske Liv alligevel har gavnnet ham. Han er bleven vant til for det første at stille overmaade smaa Fordringer til Livet og dernæst at lægge et overmaade intens Arbejde i, naar han er tvungen til at arbejde. Han er endvidere blevet vantet af med hele denne Omhed overfor sin Krop, som vi henhjemme ikke har saa ganske lidt af, og han er desuden blevet frigjort for hver sin Fornærmelse i Retning af at skaffe sig de nødvendige Subsistensmidler for at kunne arbejde. Jeg skal give et Eksempel herpaa: Han har Universitetsferie og har derfor nogen Tid til sin Rasidighed, og saa gaar han til Frelsens Hær og lader sig engagere som Sante Claus; det er en Figur, der staar og ræser med Bøsse for at samle Penge til fattige Folk under Frelsens Hær. Han anvender altsaa en stor Del af sin Juleferie til et Arbejde, som man ikke ret vel kunde tænke sig, at en Student herhjemme vilde 'paastaa sig. Det lykkedes ham efter 1½ Aars Studium at tage den Eksamen, som kaldes Baccalaureus-Eksamen. Den giver Adgang til de smaa Lærerstillinger ud i Landet, hvor Kandidaterne saa kan erhverve den nødvendige praktiske Færdighed, som forlanges, for at de bagefter kan tage den større Eksamen, der giver Ret til højere Lærerstillinger. Dette er det første Trin indenfor Lærerdannelsen i Amerika og til Eksamen, fordres ret betydelige Kundskaber i forskellige Fag, Latin, Græsk, Verdenshistorie, engelsk og amerikansk Samfundskundskab. Han bestaar Eksamen godt, han faar Kappen og Bæret og er med til Universitetsfesten. Det bliver altsammen skrevet hjem og ikke gjort til mindre, end det er i Forvejen, der er ligesom en gylden Belysning over hele dette Byrd. Men da Festdagens er slukket ved den smukke amerikanske Fest, staar han paa bar

Bund igen, og vor Helt, som vi kan kalde ham, maa atter blive Appeldrupplukker, Orangeplukker, Ferskenplukker maa atter tage fat paa disse ganske simple Arbejder, indtil han kan begynde at søge ved et af de Kontorer, hvor ledige Pladser bliver avteret, og hvor han kan gøre Haab om at faa en Lærersplads. Det lykkes ham i Løbet af et lille Aarstid at faa en saadan lille Lærersplads Den opnaar paa den Maade, at han maa rejse med Jernbane op til en lille tysk By, som ligger mod Vest og der tale med Skoleinspektøren. Dette Skoleraad bestaar af ganske jævne tyske Landmænd, og han siger selv, at han tror, at han kun fik Pladsen paa Grund af, at hans Navn havde en tysk Klang. Men han faar den altsaa, og deroppe i et Aarstid, for saa vidt en lykkelig Tid. Han arbejder dygtigt med sine Skolebørn og slider tillige i det i sin Havn. Han er kommen til et fuldstændigt Wildnis, og der er ikke noget der hedder, at Læren faar en Medhjælper i sin Havn, han maa selv gøre Arbejdet, hvis han vil have noget ud af den.

Og under alt Sliddet bliver han og hans Kone mere og mere klare over, at det, de egentlig arbejder henimod, er ikke at blive i Amerika og arbejde videre, men det er — at komme hjem. Men de føler det ikke som en Fallit erklæring, handler tværtimod ud fra et meget fornuftigt praktisk Resonnement, det er nemlig blevet ham klart — han fik allerede Indtryk af det i sin Studietid ved Universitetet, og faar det endnu mere, da han træder ud i Livet som praktisk Pædagog — at der skal noget ganske uadvandigt til, for at Amerikanerne giver de fremmede andet end de underordnede Stilling. Han citerer bl. a. i sine Optegnelser nogle Linier af en berømt amerikansk Pædagog, hvis Værker over Pædagogik han har læst efter ved Universitetet, og som netop taler om hele dette ejendommelige amerikanske Syn paa Opdragelse, som er saa forskelligt fra den gamle Verdens, og som er af den Art, at meget sjældent Folk af fæstet Generation er i Stand til at tilføje sig den. Der er i Virkeligheden i Amerika et Skel mellem de indvandrede og dem, der er født i Amerika, et usynligt Skel, men som er der alligevel. Og der er tillige en Ting, som han nu, da han

lever deroppe i Ensomheden og kan tænke klart over de Aar, han har været derovre, faar et stærkt Indtryk af, og det er, at der over Livet i Amerika er noget vist Haardt, som han ikke rigtig kan forsones sig med. Der er noget, som drager dem begge to hjem, ikke for at ligge paa den lade Side, men for at tage Arbejdet op ligesom under en mere blaa Himmel, under mere fortrolige Forhold, hvor der er mere Hygge i Arbejdspasserne. De bestemmer sig derfor, da de har været et godt Aar derovre i denne Stilling, at brænde deres Stibe for anden Gang, tage hjem og saa prøve paa at bane sig Vej der, med ingen anden Kapital end deres Energi og Erfaring. Og de kommer hjem.

Jeg har kendt dem. Jeg traf dem den første Dag, da de kom fra Skibet, og jeg har medvirket til, at han fik en lille Stilling i en meget lille Provinsby som Lærer. Nu saa de vel erindre, at Manden var cand. phil. — det er ikke meget — og han havde den Eksamen fra Amerika, men den brød man sig fejsl om her, han kunde altsaa ikke opnaa andet end en Stilling ved en Privatskole, og de er som bekendt ikke overmaade lukrative. Derfor blev det snart klart for dem begge, at paa Grundlag af de Kundskaber han havde erhvervet sig i Amerika, kunde han ikke herhjemme naa frem. Danmark var paa en Maade et nyt Land for ham igen, og han maatte bestemme sig til at tage sin danske Skoleeksamen. Nu begynder om end under nogle andre ydre Former den samme Historie som ovre i Amerika. Baa de han og Konen maa arbejde ubryt flittigt, og det lykkes ham virkelig at faa sin Eksamen.

Det var en ganske anden Mand, der kom hjem, end han, der drog ud, ... han havde til sit Held den samme Kone, hvad der jo ikke altid er Tilfældet her i Danmark, og han beholdt hende, indtil hun døde, ganske kort før han fik sin Eksamen. Han arbejdede ganske overordentlig flittigt, med en sejs, sammenbidt Energi, som han nepot havde lært ovre i Amerika, og da han havde faaet sin Eksamen, opnaaede han en Ansættelse, det var ikke en Skolestilling, men en Stilling af mere videnskabelig Art, som interesserede ham, og man kan altsaa vente, at han kan komme videre frem. (Fortættles).

Pas paa dit Ansigt

Et Ansigt er en underlig Ting — ikke sandt? »Stakkels Fyr, han kan jo ikke gøre for dette, hører man saa ofte blive sagt. Naturligvis er der visse Ting, man ikke kan gøre for, men der er meget der kan undgaaes, hvis man blot ved hvorledes og er i Besiddelse af den tilstrækkelige Energi.

Der er for Eksempel Drengen med det maabende Udtryk og den evigt aabne Mund — du ved nok, hvor jeg vil hen; det ser grimt og dumt ud, og den Dreng, der har det Udtryk, behøver blot at kige i et Spejl for at se, hvor ælselsværdig han ser ud — og det vil ikke falde ham svært at bestemme sig til at ændre det.

Saa er der Manden med det sønderknuste Udtryk, som synes at bærer Alverdens Sorger paa sine stakkels Skuldre. Skulde du faa den Vane at anlægge dette Udtryk, saa kan jeg kun give det samme Raad — kig paa dit eget sørgeligt Aasyn i det første og bedste Spejl — grin af det, og du vil aldrig mere have noget med det at gøre.

Der er et andet Udtryk, du skal undgaa — det er den fornemme, dominerende, foragtede, hvor Næsen stikkes højt i Sky, og Læberne kruser sig i et overlegent Smil — det er det rene »bluff«, og kan kun komme til at virke latterligt.

Saa kommer vi til den kronisk grinende og insende Dreng. Hvad

du saa end gør — undgaa dette. En Spejders Smil oplyser hele Ansigtet — men denne Ensen giver et ganske anderledes og fuldkomment Intetsigende Udtryk.

Men nu kan jeg høre dig sige: »Dette her kan jo være meget godt, men hvad skal vi gøre ved vore Ansigter?»

Se frem for alt naturlig ud. Skulde et af de foregående Udtryk forekomme dig at være »naturligt«, saa sørg for at faa det rettet, lad det ikke blive som det er, ellers risikerer du, at Trækkene stivner som vaadt Ler, der aldrig mere kan opløses og udslettes; lad Ansigtets Træk være rolige, glade og bestemte. Lad ikke dit Ansigt faa sin Villie, saa det tager Magten fra dig — du vilde da synes det var læjrligt, hvis dine Fødder pludselig begyndte at spadser, naar du selv vilde sidde stille — ikke? Tilfældet er akkurat det samme med dit Ansigt, det skal blive din vigtigste underordnede.

Pas paa dit Ansigt — du kan selv gøre en hel Del ved det; hold nogle Prøver foran Spejlet, medens der endnu er Tid til at brænge det i Orden. Hvis der ikke er noget i Vejen, pas saa paa, at Vrede eller for megen Lystighed ikke gennemfurer det med Rynker.

En Spejders Smil er en Del af hans Udrustning, se til, at det ligesom det øvrige »Klunse« er rent og ordenligt.

Pas paa dit Ansigt!

Er din Patrulje begyndt paa Kartoffeldyrkningen?

Admiralens Dreng

EN FORTÆLLING OM ODDER-PATRULJENS HÆNDELSER
AF E. LE BRETON-MARTIN

Han havde nu engang sat sig i Hovedet, at Amos skulde ind i Patruljen, og han mente, at han havde fundet en Udvej til at faa det gennemført. Maa ske kunde han endda slaas to Fluer med eet Smæk — reddes Amos og samtidig fange den virkelige Gerningsmand. Derfor sagde han kun:

»Ja, Hr. Admiral, hvis jeg har Uret og Amos er en Forbryder, saa beder jeg Dem, om De vil lade mig opgive min Stilling som Patruljefører. Jeg vil ikke fortælle mere nu, Hr. Admiral, og jeg tror ogsaa nok, vi skal finde Amos. De kender mig jo, Hr. Admiral, og véd, at jeg ikke vil gøre mig vigtig.«

»Saa skynd dig af Sted efter Amos,« sagde Admirelen kort. »Kom Bob, du maa give os en Haandsrækning med at bringe stakkels Willis hjem.«

KAPITEL VIII

Forbæret

Der var blevet sendt Bud efter Doktor Heath, som undersøgte Willis Saar og kom til det særgelige Resultat, at Skovfogeden havde faaet en alvorlig Hjerneerytelse.

»Det kan være flere Timer, inden han kommer til Bevidsthed,« sagde han alvorligt, »og han maa naturligvis holdes fuldkomment i Ro. Med det samme maa jeg sige Dem, at han vil vedblive at have høj Feber, ogsaa efter at han er kommet til Bevidsthed. Nu kan jeg intet foretage mig. Hvorledes er det egentligt sket?«

Admiralen brummede vredt. Klokkeren

gik til to, og Wilson og David var endnu ikke kommet tilbage med Amos.

»Det var ham den Slyngel, Amos Klive,« svarede Admirelen. »Hans Knorrtæp og en Laks, som han havde stjalet i Floden, blev fundet ved Siden af Skovfogeden. Willis har vel forsøgt at fange ham, men saa har den lille Bandit ramt ham i Hovedet med Køppen og er stukket af. Jeg haaber da, at Wilson og David faar fat i ham. Ah!« Mens han talte, gik Døren op og Wilson kom ind i Stuen med Amos, som han havde et fast Tag i Skulderen paa, og fulgt af David.

Admiralen var en godmodig og brav Mand, men han kunde ogsaa være opfarende.

»Har i endelig fanget den Slyngel,« udbrød han heftigt. »Har han tilstaaet?«

»Nej, Hr. Admiral,« svarede Wilson; »han nægter alts.«

»Ja, det kunde man jo nok tænke sig,« sagde Admirelen. »Men nu tilstaa du vel, nu du kan indse, at din Nægtelse ikke mere nytter,« og han sendte Amos et bister Blik, men denne stirrede paa den gamle Sæmand uden at svare et Ord.

Saa traadte David frem.

»Amos har ikke gjort det, Hr. Admiral,« sagde han alvorligt; »men jeg tror, jeg véd, hvem det er.«

Og inden Admirelen fik Tid til at svare ham, vendte han sig mod Amos.

»Hvor meget gav Hr. Fersl Dodkin dig for Laksen, Amos?«

Dette Spørgsmaal havde den lille

Krybskytte stikkert ikke ventet. Han stammede ganske forvirret: »Hvor véd du fra — at jeg — har mødt Hr. Dodkin?«

»Du mødte ham i Skoven, da du gik fra mig,« svarede David roligt, »lige dér, hvor Sten krydser Kørvejen. Du gav ham Laksen, og løb saa op ad Stien saa hurtigt du kunde. Men sig mig nu, hvor meget Hr. Dodkin gav dig for den.«

»Fem Kroner,« sagde Amos nælende. »Men jeg kan ikke forstaa, hvorfra du véd, at jeg har mødt ham.«

»Saa er det Fersl Dodkin, der har slået Willis,« udbrød David jublende. Admirelen stirrede yderst forbavset paa ham. »Jeg fulgte hans Fodspor, for jeg opdagede nemlig, at der havde været en i Skoven, som gik med Sko med Gummisåler, og saa kom jeg i Tanker om, at jeg i Dag eller i næste aften i Gaar havde set Fersl Dodkin gaa med den Slags Sko. Hr. Admiral, jeg har udført mit første lille Spejderarbejde for Odderpatruljen, og hvis De i et Par Minutter vil være taalmodigt paa mig skal jeg fortælle Dem alts.«

Uden en eneste Afbrydelse berettede han saa, hvorledes han var kommet til sine Slutninger ved Hjælp af Sporene i Skoven, og han endte sin Beretning med følgende Ord: »Lad os derfor hellere faa fat paa Dodkin, Hr. Admiral, og se om jeg har Ret eller ej. Hvis det saa forholder sig som jeg mener, vil De saa lade mig spørge Amos, om han vil være med i Odderpatruljen?«

Admiralen svarede ikke, men vendte sig mod Amos. »Giver du mig dit Ord paa, at du ikke prøver paa at løbe væk, hvis Du faar Lov at blive alene her?»

»Ja, Hr. Admiral!« svarede Amos. »Godt, saa gaar du, Bob, og David og jeg sammen over til Dodkins Gaard,« sagde Admiralen. »Lad os hellere faa denne Sag klarer med det samme. Hvis det viser sig at være rigtigt, hvad du har forklaret David, saa tror jeg, at vi uden at prale kan rose os af at have den snedigste Fører i hele England, og saa skal der ikke være noget i Vejen for, at Amos kan komme til at forsøge sig som Spejder. Men lad os ikke tale mere om det nu, det kan vi altid faa afgjort, naar vi har været hos Persi Dodkin.«

»Saa maa vi vist hellere følge Sporet gennem Skoven,« sagde David ivrigt. »Vi kan begynde paa det Sted, hvor vi fandt Willis, saa skal jeg vise Dem mine Opdagelser.«

Det havde Admiralen ikke noget imod, og sammen med Bob og David begav han sig paa Vej til Ulykkesstedet.

Da de naaede det, var det blevet lyst nok til, at David kunde vise dem Sporene, og de fulgte dem derpaa alle tre.

De var meget lette at følge hele Vejen gennem Skoven, indtil de kom til Skovkanten og en indhegnet Eng, som der førte en Sti over hen til et Led ved Landevejen.

Sporene fulgte Stien til Ledet.

»Vent her David,« sagde Admiralen, da de havde naaet det. »Lad nu Bob forsøge sig, nu har du udrettet tilstrækkeligt. Naa, Bob, find saa Sporene.« Bob sprang over Ledet og begyndte at undersøge Landevejen.

Huset, som Dodkin boede i, laa temmeligt højt, og hvis Persi virkelig havde været i Skoven, saa vilde han sikkert være gaaet denne Vej hjem op ad Bakken tilhøjre. Men paa den haarde Vej kunde der kun være svage Mærker af hans bløde Gummisko. Bob gik langsomt og spejdende op ad Bakken. Fludselig udstødte han et højt Raab, sprang fremad og samlede en Cigaretstump op, der laa midt paa Vejen.

Det var kun en Stump, men stor nok til at han kunde se Fabrikmærket. Det var en æggykt Cigaret, en Melakrino. Bob skyndte sig tilbage til de andre, der havde stået sig til Hvile.

»Hvilket Mærke Cigaretter ryger Persi, David?« spurgte han triumferende.

David rystede paa Hovedet. »Jeg interesserer mig virkelig ikke en Døjt for Cigaretter.«

»Det er heller ikke, fordi jeg gør det,« svarede Bob leende; »i hvert ikke for at ryge dem, men det gør vel en Forskel, naar det drejer sig om lidt Spejdersport, ikke? Nu ved jeg tilfældigvis, at Persi ryger Melakrino, og det mange ande. Det er derfor han er saa blegnæbbet, og hans Aande lugter saa modbydeligt. Se her en Stump af en Melakrino; jeg fandt den lige her oppe paa Vejen, og det er ikke lang Tid siden, der er blevet roget af den.«

»Drengene før op ad Bakken.«

»Ja, vi hørte jo nok, du fandt den Bob,« sagde Admiralen gemydligt. »Det var jo godt, du fik Øje paa den, men du bør dig ikke særligt spejdermæssigt ad, min Dreng. Du naabte altfor højt. En god Spejder gaar altid lydløst til Værk, ellers gaar de fleste Ting ikke godt for ham; men det faar du nok lært en anden Gang. Godt er det imidlertid, at du har fundet Sporet igen. Men nu er det min Tur til at udrette noget. Ser I dér den Stente paa Toppen af Bakken til venstre. Det skulde ikke forbaure mig, om I fandt Sporene af Gummiskoene paa den anden Side af den.«

De to Drengene fór op ad Bakken. Jo, Admiralen havde Ret, paa den anden Side var Mærkerne af Gummiskoene meget tydelige og skarpe i den bløde Jord. »Hvor kunde du vide det fra, Far?« spurgte Bob, da Admiralen

kom op til dem; »det passer virkelig, Sporene er dér.«

»Jo, det er nemlig en Genvæj til Dodkins Gaard,« svarede Admiralen smilende. »Men nu synes jeg vi skal lade Mærker være Mærker, Dreng, og gaa lige ind i Ravens Hule og trække Hr. Persi ud af Sengen, hvis han da er kommet i den, og saa skal jeg nok selv snakke et Par venlige Ord med dem Fyre.«

KAPITEL IX.

Krydseren.

I Løbet af fem Minutter, naaede de til den hvide Laage foran Dodkins Gaard.

Skent Dodkin og Admiral Worting var Naboeer, omgikkes de dog aldeles ikke. Ja, der havde endda i lang Tid været Splid imellem dem, men vi behøver ikke at bryde os om, hvorledes den var opstaaet. Og det er i hvert Fald sikkert, at det kun var denne alvorlige Sag, der fik Admiralen til at vise sig inden for Dodkins Enemærker, og han saa meget bister ud, da han mildt imellem de to Dreng gik lige op ad Havegangen til Hoveddøren.

Saa sagde David meget sagte og frygtssomt: »Var det ikke bedst, Hr. Admiral, om vi først gik rundt om Huset og saa, om der var Lys noget Sted? Det er lovligt sent eller snarere lovligt tidligt at ringe paa. Og det kan jo ogsaa være, at Hr. Dodkin — Hr. Persi Dodkin altsaa — er oppe. Det kan ikke være længe siden, han er kommet hjem.«

»Hr. Paltrulsereren har ganske Ret,« svarede Admiralen muntert; »vi sender en Opdagelsesekspedition rundt om Huset.«

De gik over en Græsplæne langs med et Drivhus, der var bygget op ad Huset, og kom om paa en anden Græsplæne ved Bagsiden. Bob greb David i Armen og pegede op paa et oplyst Vindue.

»Hvor det er Lys, maa der ogsaa være Mennesker,« sagde Admiralen (noget som dog ikke altid passer). »Nu skal jeg banke paa det Vindue; det er altid et Forsøg værd.« Han gik straks derhen og bankede heftigt paa Ruden.

»Luk op!« sagde Admiralen bydende. »Luk op, eller jeg slaar Ruden ind!«

Et Øjeblik efter blev Vinduet lukket op, og de tre hørte Persi forskræmt spørge: »Hvem der?«

Admiralen var ikke længe om at handle; han tænkte sig maaske, at han nu var i Spidsen for en af de Ekspeditioner, han saa ofte havde ført i Krigstid, for med en Behændighed, som ikke sjældne havde tilsetet en Mand i hans Alder, greb han fat i Vindueskarmen og krøb ind i Værelset. Og i han stode paa, at de to Drengene ikke var længe om at følge ham.

Persi var ligblod.

Mens David saa sig interessert om i det ikke særligt store, men flot udstyrets Værelse, der stank af Tobak, gik Admiralen histert løs paa Persi:

»Pyh! Føj! vrængede han; saa De plejer at ryge slendige Cigaretter og drikke Whisky klokken halv tre om Morgenen? Men De trænger maaske til noget at styrke Dem paa oven paa Natens Begivenheder? Jo, min gode Herre, vi vid det altsammen. Tror De maaske, jeg vilde være kommet her paa denne Tid af Natten, hvis det ikke var, fordi jeg var nederdrægtig nedt til det? Hvad havde De at bestille i mine Skove, da De mødte Amos Klive og hvorfør foresøgte De at alaa min Skovfoged ihjel? Naa, det ramte nok, hvor det skulde!»

Med et Rædselskrig sank den unge Laps ned paa Gulvet for Admiralsens Fødder.

»Jeg vilde ikke gøre ham noget,« jamrede han. »De siger det ikke til min Far,« gik De vel!»

»Hvorfor gav De Amos Klive fem Kroner for Laksen?« fortsatte Admiralen ubarmhjertigt. »Tag De nu hellere og fløsta asbenhøjrt, det er den eneste Redning, De har.«

Persi søvede et Øjeblik, saa sagde han fortvivlet:

»Jeg vilde have Dem til at tro, at David død stjål Vildt. Jeg vilde gemme Laksen hjemme hos ham og saa pudse Politiet paa ham. Jeg fandt Knudekæppen, da jeg kom gennem Skoven. Willis spærg løs paa mig, og jeg slog efter ham i Selvforsvar. Jeg skal aldrig gøre det mere, jeg skal aldrig gøre det mere!»

»Na, det tror jeg nok,« sagde Admiralen foragteligt. »De er i Sandhed et nydeligt Eksempel af Menneskeheden. Det er for Fyrre af Deres Slags, der er til Fordær for hele Landet, saadan en doven, unyttig, ondskabsfuld Lammell! De tror maaske, De skal slippe

med Skrakken, hvad min fine Ven! Na, der tager De fejl! Rejs Dem, og lig ikke der og hyl paa Gulvet som en Hund, der har faaet Kie! De troede maaske ikke, det vilde blive opdaget? De havde vist ikke tænkt Dem, at vi vilde smæde, mens Jernet var varmt? Ah! Han drejede sig hurtigt rundt og fik ikke sagt mere.

For i det samme blev Døren smækket op, og en ældre Mand med et rødt Ansigt og gråt Skæg traadte ind i Værelset. Han var i Sløbrok og stigede med en Revolver lige paa Admiralsens Hoved, mens et Par skælvede Tjenere bevægede med Rifler stod lige bag ved ham.

»Rejs Dem op...«

»Hænderne i Vejret eller jeg skyder!« sagde den indtrædende med en tynd, skrigende Stemme. »Hvis De gør Modstand, bliver De straks skudt ned af mine Folk!»

KAPITEL X. Tilfældene.

Admiralen smilede blot og sagde ganske roligt: »God Morgen, Hr. Dodkin, var saa venlig at tage den Revolver ned; den kunde let gaa af, og saa ødelægger De bare Møblementet. Det er for Resten første Gang, jeg er i Deres Hus, og jeg vilde heller ikke være kommet her, hvis Deres Søn ikke selv havde lukket os ind. Val, Hr. Persi?»

Den stakkels Persi kunde jo ikke svare andet en Ja.

Den gamle Hr. Dodkin kunde knap tro sine egne Øjne og Øren; men han tog dog Revolveren ned og sagde gavment: »Det forstaar jeg ikke noget af, men De vil maaske være saa venlig at give mig en Forklaring, Hr. Admiral.»

»Ja, saa gerne,« svarede Admiralen venligt. »Deres Søn er en Slynge, og

jeg er kommet for at opklare hans Slyngestræger. Han kan jo saa se, om han kan benægte det.»

Men Persi syntes ikke at have lyst til at benægte noget som helst. Han sad sammenkræbet med Hænderne for Ansigtet, og Hr. Dodkin blev helt rød i Hovedet af Raseri.

»Hvor tør De vove at komme paa denne Tid af Natten og bryde ind i mit Hus som en Tyv, stammede han forbitret: »Hvor tør De vove at skælde min Søn ud for en Slynge? Den Slags finder jeg mig ikke i. Vil De straks forlade mit Hus!»

»Ja, ja,« svarede Admiralen roligt; »det kan jeg godt, men saa kommer der en Politibetjent i Morgens men Arresterede mod deres Søn paa Grund af Vildtyveri og Drab. — Naa, det forandrer nok Sagen en Smule, ikke sandt? Jeg plejer aldrig at sige andet, end hvad jeg mener, Hr. Dodkin. Er der mere, De ønsker at vide, eller skal vi gaa?»

Hr. Dodkin vendte sig mod sine to Tjenere og sagde kort: »Gaa i Seng.« Han bred sig ikke om, at de to skulde høre, hvad han, efter al Sandsynlighed, nu vilde faa at vide. Tjenerne kuskede af med Basenerne, der selvfølgelig ikke var ladet. Og selv om de havde været det, vilde det ikke have betydet noget, for de to havde aldrig før fyret en Bøsse af.

»Og nu vil De maaske være saa elskværdig at forklare mig denne Sags Sammenhæng, Hr. Admiral,« sagde Hr. Dodkin, da han havde forlænket sig om, at de to Tjenere var forsvundet. Han foresøgte at lægge Haan og Ironi i sin Stemme, men det lykkedes ham ikke rigtig.

Admiralen lagde ikke Fingrene imellem; han gik lige løs paa Sagen, og hans Ord faldt som Hammerslag.

»Deres arve Hr. Søn har været i mine Skove i Nat. Han hjalp en Dreng med at stjæle en Laks og gjorde Forsøg paa at rette Mistanken mod David her, han har næsten slaet min første Skovfoged ihjel — det er meget tvivlsomt, om han kommer sig igen. Hvis De ikke tror mig, saa spærg De bare ham selv.«

(Fortsættelse).

Tysklands Ungdom og Verdenskrigen III

Folkens Forsoning — Europas forenede Stater — Den evige Fred.

Udtalelser af den berømte tyske Pædagog Professor Foerster.

Ved TORBEN FREDERIKSEN

Næsten den store Krig engang slutter, vil der opstaa en vældig Verdensdebat om Sandhed og Ret og Livsværdier, en Debat der sikkert vil blive frødigere og mere omfattende og grundig end nogen anden Periode af Menneskens Historie kan opvise.

Verden er under de store Begivenheder rystet i sin Grundvold, Livet ses ligesom i en anden Belysning — en Omvurdering af alle Værdier maa naturodvendigt følge efter.

Megen og hæftig Kamp vil der opstaa mellem de store politiske, økonomiske og nationale Interesser og megen Uenighed vil der være i Debatten om Sandhed og Ret og Livsværdier, men en Ting vil sikkert alle gode Kræfter i alle Lande være enige om, nemlig at *alt skal sættes ind paa, at der skabes betryggende Foranstaltninger mod, at en Katastrofe som Verdenskrigen nogensinde atter kan ramme den kultiverede Menneskehed.*

Det synes selv Tyskland, Militionsnationen par excellence, rede til og stemt for.

Soldatens sidste Trøst.

Professor Foerster fortæller saaledes:

»Mange af vore dyrebare Faldne var det paa Slagmarken den sidste Trøst, at dette vilde blive den kultiverede Menneskehedens sidste Krig, og at de faldt ikke blot for deres Fædrelands Magt og Størhed men for en lutret Verden.

Vil vi skuffe dem? Vil vi ikke engang betragte vort eget Hæd, betragte vor helt vilde og af Egenkærlighedens og Hovmodets Aand besatte Talen og Dømmen i Skær af al hin meningsløse Odelæggelse?»

»Den ny Ungdom«.

Som Prof. Foerster hævdede, at Krigens blot var det rimelige Udslag af Summen af Had og Ondskab Mand og Mand imellem i det daglige Liv, saaledes betoner han her, at Freden i Fremtiden vil være betinget af det Godes Gennembrud i det enkelte Menneske:

»Maatte den nye Ungdom, som ikke mere kommer til at udøve Krigens Hælmot, men som fremtidig i Fredens Tid skal levendegøre sine Dyrer i alle sine Livsforhold, maatte den begynde med Fredsstiftelsens og Fredsoverholdelsens store Disciplin, med Kampen mod Lidenskaberne Overmagt — maatte den begribe, hvor mange hæje og ridderlige Karakteregenskaber der netop kan gøres virksomme i Forstaelsen og Højmodigheden, og hvor megen Karaktersvagthed, der stikker bag al eksplosiv og hadefuld Talen og Handlen. Enhver, der idag i et eller andet Livsforhold forvandler et Fjendskab til et Venskab; enhver, der holder en hærd og uretfærdig Dom tilbage og finder et ridderligt Ord for Modstanderens Ret og Nød; enhver, der i en eller anden Konflikt tappert ser sin egen Medskyld i Øjnene og deraf vinder ny indre Styrke — han hjælper med til at sone Verdenskrigens Blodskyld, han planter Blomster paa Massegravene, han giver alle de navnløse Ofre en hellig Betydning«.

Det nationale Princip har overlevet sig selv.

Ved Krigens Begyndelse blev alle internationale Bånd sprængt, og Nationalfølelsen blussede i alle Lande voldsomt op. Og dog har netop Krigens sat Internationalismen paa Dagsordenen og sandsynligvis

vil ved Fredsforhandlingerne og efter Fredsslutningen Verdensborgerskabsfølelsen faa en stedsstige Indflydelse paa Nationalfølelsens Bekostning.

Interessant og belærende er det at høre, hvad den berømte tyske Professor allerede nu skriver herom:

»Det nationale Princip har med Hensyn til Verdenskulturen hidtil virket skrækkeligt ødelæggende. Visse er Nationen et uerstattelig Kulturgode og en uerstattelig Kulturkraft. Og det var sikkert et nødvendigt Led i Udviklingen, at de store nationale Individualiteter fandt sig selv, opdagede deres Ret, samlede sig i deres Ejendommelighed og blev sig deres særlige Kulturmission bevidst.

Men det har alt sammen ingen Værdi, ja, det ophæver sig selv, tilintetgør al opsamlet Kulturkraft, naar disse nationale Individualiteter ikke begriber, at der nu nødvendigvis maa komme et videre Grundlag for Udviklingen, Fremskaffelsen af sandt kulturelt Fællesskab mellem de forskellige Menneskeracer. Hvad Goethe siger om Egoisten, »han lærer hemmeligt paa sit egen Værd i ufrugtbar Egenkærlighed« — det gælder ogsaa for den Nation, som blot kredser om sit eget Selv; ogsaa den lærer hemmeligt paa sit eget Værd i ufrugtbar Egenkærlighed. Netop i vort nye Kulturarbejde maa derfor det nationale Princip nu endelig gøre Begyndelsen med stort anlagt Verdenspolitik.

Ellers vil en ny, endnu større Verdensbrand komme, i hvilken den menneskelige Kultur overhovedet gaar til Grunde!

Menneskeheden er nu naaet til et Trin, hvor den gensidige Fuldstændiggørelse, Bistand, Udvikling af Folkene er ganske uundværlig. Ingen Nation kan mere lade sine egne Opgaver uden de fremmede nationale Traditioners Kulturhjælp. Frankrig behøver Tyskland, og omvendt, Tyskland behøver den slaviske Aand og de slaviske Folk den tyske Aand, England behøver Tyskland og Tyskland behøver England.»

»Europas forsøede Stater!

»Vi maa blive Bærere og Forkæmpere for de fremtidige Europas forsøede Stater. Det alene svarer til vore store Traditioner. Lad os afslænge det taabelige Udlandert i Eftergivningen af Ydmykelighederne, lad os bevare vore Karakter og vor tyske Stil — men lad os gøre os til Midtpunkt for en dybtgående gensidig Udvikling af Folkene.»

Krigen som Oplevelse og Krigen som Avslæmning.

»I det foregående er mangfoldige Gange udtalt den Overbevisning, at der mellem det Tyskland, som en Gang vender hjem fra Skyttegravene, og det hjemmehlevne Tyskland vil aabne sig en Kluft: Krigen som Oplevelse og Krigen som Avslæmning er dog to grundforskellige Ting. Medens saa mange af vore Lærde vedbliver med fra deres sikre Stue at forordne Menneskeheden den evige Granathagel som et uundværligt Kulturmiddel — saa hører og læser vi atter og atter helt anderledes Udtalelser fra dem, der med eget Legeme og egen Sjæl i Maanedes har maattet gennemgaa den hele Gru og netop ogsaa Gruen ved at maatte dræbe hinanden. Paa den ene Side bliver deres mandlige Fasthed i Udholdenheden og deres Sejrsbaab stadig stærkere — paa den anden Side lover de sig alle i det stille:

»Dette maa aldrig mere ske, dette skal og maa have været den sidste Gang, dette er og bliver en Forbandelse og en Forførelse for Gud og alle gode Aander!»

Hvad en tysk Kaptajn siger om den evige Fred.

»Dybt gripende kommer dette Syn ogsaa til Orde i de Sætninger, som den paa Slagmarken faldne Kaptajn, Marschall von Biberstein, 14 Dage før sin Død har sendt et tysk Tidsskrift derude fra Skyttegravene:

»Den der i forreste Linie kæmper med i denne Krig, den der levende forestiller sig al den usigelige Jammer, som en moderne Krig fremkalder, dels ved de forfærdelige Skudvirkninger af alle Arter af vor Tids Vaaben, dels indirekte ved den økonomiske Ruin af Hundre tusinder, han vil nødvendigvis naa frem til denne Overbevisning, hvis han ikke allerede forud har haft den: Menneskeheden maa nødvendigvis lære at overvinde Krigen, det er ikke sandt, at den evige Fred er en Drøm og oven i Kabet ingen skøn Drøm, der maa, der vil komme en Tid, som ikke mere kender Krigen, og denne Tid vil overfor vor Tid betyde et væsentligt Fremskridt. Som den menneskelige Civilisation har overvundet alles Kamp imod alle, som den enkelte har maattet vænne sig til at søge sin Ret hos Staten, efter at den almindelige Landefred har afløst Blodhævn og Enkeltfejde, saaledes vil ogsaa Udviklingen i Folkets Liv finde Midler og Veje til i Stedet for i Krigen Form at afgøre de opstaende uundgaaelige Konflikter ved en eller anden orden Fremgangsmaade, ligegyldigt hvorledes vi saa vil tænke os Enkelthederne.»

En international Voldgiftret.

»Ligegyldigt, hvorledes vi saa vil tænke os Enkelthederne. Denne faldne Helts Testamente bliver i Virkeligheden ikke gendrevet af de forhaandenværende Indvendinger mod en international Voldgiftret. Folkets Enighed kan sikkert ikke alene naas ved en ude fra kommende Instans. »Leges sine moribus vasa.«

Den ydre Enighedscentral maa nødvendigvis bæres af en overvældende Villie til Forstaelse. Men vi tør haabe, at Folkets inderste Villie til en saadan Forstaelse med

denne Verdenskrigs Erfaringer, ved Storheden og den tvingende Nødvendighed af de til international Samvirken kaldende Kulturøpgaver vil blive saa stærk og imødekommende, at blodige Afgørelser ganske af sig selv bliver umulige.»

Altyskerne og deres Modstandere.

Kampen mellem modstridende Samfundsopfattelser indenfor de tyske Folk.

Hvis det havde været Folk af Professor Foerstes Støbning og de Kredse, der staar ham nær, som havde været ved Røret i Tyskland og de andre krigsførende Lande i 1914 — saa var Krigen begribeligvis aldrig udbredt.

De tyske Militær- og Junkerkredse og visse russiske Stormyrskredse er det, som har bragt Verdenskrigens Skændsel over den fine, gamle, europæiske Kultur.

De russiske Stormyrskredse kostede det, som vi har set, deres Magtstilling — de betyder ikke mere noget som helst indenfor Rusland og vil sikkert aldrig mere opnaa nogen dommerende Stilling indenfor Stat og Samfund.

De tyske Militærkredse har hidtil klart deres Magtstilling saa nogenlunde, fordi det er dygtige Folk, der militært og paa tusinde andre Omraader har præsteret Mesterværk af Organisation og Håndkraft. Og dog har der været betydelige Rivninger mellem Militærpartiet og Folkerepresentationen — Uoverensstemmelser saa dybtgående at kun Krigssituationen og de store tyske Sejre har hindret det afgørende Brud og den aabne forbitrede Kamp. Det synes en given Sag, at det tyske Militærpartis Saga med et afgørende militært Nederlag vil være ude for bestandig — men selv efter en taaelig Fred, ja, endog efter en for Tyskland sejrrig Afslutning af Krigen vil sikkert det tyske Militærparti og det tyske Autokrati være svækket saa betydeligt, at i hvert Fald dets dominerende Stilling er forbi.

Det tyske Militærparti har de saakaldte »Alldesches«, i Ryggen. Og Altyskerne er Folk, som hylder

en saa forældet og slugvorn Patriotisme, at de med Velbehag voldeligt vilde indlemme det halve Europa i Tyskland under et eller andet Paaskud.

Men overfor dette »Alldeutsches Land«, der har skadet Tysklands Sag saa uamaadeligt og skaffet det dygtige tyske Folk saa mange bitre Fjender i Alverdens Lande, overfor dette reaktionære Part og de det nærmeststaande Kreds staar en stor, stadigt voksende Del af det tyske Folk, som er præget af international Kultur og internationalt Frisind, Mennesker som mener, at der er en for ringe Selvkritik i det tyske Folk og hævder, at ogsaa Tyskland har sin store Skyld i Verdenskrigen.

Og der gøres af mange af Tysklands bedste Mænd et stort Arbejde for at faa interesseret den tyske Ungdom for disse Synspunkter.

Og Gudskelov: Fremtiden hører Ungdommen til — og tilfældig Gudskelov, naar Ungdommen er af en saadan Støbnings, som den er af, der fylder sig om den nye frisludende tyske Ungdomsbevægelses Faner.

Til disse ungtyske Kredse er det Professor Foerster henvendt sig i de Skrifter og Taler, der her behandles. —

»Det evige Folkemyrderis abstrakte Enthusiaster.«

Blandt Militærpartiets Tilhængere er der ogsaa berømte Forfattere og Videnskabsmænd, store Statsmænd og lærde Professorer, som mener, at de i den Grad er trængt ind bag Kuliserne til Livets store Skuespil og har erhvervet sig en saa lærd Indsigt i og Forståelse af selve Naturkræfternes Vendskabsforhold, at de midt under den grænseløse Ulykke og Skændsel, der hedder Verdenskrigen, drister sig til at hævde, at Krigen er en nødvendig Aarladning og Opstrammer for Folkene, ja, endog til at lovprise Krigen som et uun- derligt Kultur gode.

Prof. Foerster tager sig venligt af disse Folk under sin Opdragelse af den tyske Ungdom. Efter at have udtalt Haabet om, at Folkene i denne Villie til Forståelse af denne Krig vil være saa stærk, at

blodige Afgørelser af sig selv vil blive umulige forsætter han:

»Med Ret siger en schweizisk Digter:

Wer diese Hoffnung gab verloren,
Und tölllich sie verloren gab,
Der wäre besser ungeboren;
Denn lebend ist er schon im Grab!

Saadanne Forhaabninger bliver naturligvis trængt saa meget des mere i Baggrunden, jo mere netop Kulturmationernes aandeligtledende Kredse tager Krigen let. Og her maa da endnu engang udtales den største Forbavelse over den Maade paa hvilken mange tyske Kulturbærere nu i Aviser og Tidskrifter svælger i uidskrænket Krigsbegejstring. Jeg mener ikke den beretigede Begejstring over vore Troppes store Gerninger og vore Hærsfærrer. Jeg mener snarere den ganske maadelese og ubesindlige Tilbedelse af Krigens religiøssædelige Kulturbetydning i Almindelighed. Det maa jo ogsaa ganske forvirre vore Krigere. De er draget ud for at tilkæmpe deres Fædreland og Verden en varig Fred, under hvilken det tyske Kulturarbejde uforstyrret kan udvikle sig til alle Sider. Nu hører de fra tusind Tunger, hvilken ufrugtbar Elendighed Freden dog er og hvilke udtømmelige Velsignelseskilder Krigen bærer i sig i Modsetning til Freden. Ja, hvorfor skal de da egentlig kæmpe?

Tror det evige Folkemyrderis abstrakte Enthusiaster da, at levende og bejalede Mennesker Maaned efter Maaned kan udholde dette Ødelæggelsesarbejde, hvis de ikke har et ganske opbøjet Maal for Øje: en gennemgribende Sejr for Kulturen over Barbariet, for Værdiskabelsen over Ødelæggelsen, for Retfærdigheden over Lidenskab? Det kan meget vel være, at den menneskelige Lidenskab er rodfæstet for ugrundelig dybt til at hist Maal virkelig kan naas — men saa meget des mere maaltbevidst maa da netop alle Fornuftens og Religionens Talsmænd arbejde for, tale for og skrive for, at Krigen bliver saa klart opfattet i sin uhyre negative Balance, at kun den gudfremmedgjorte Lidenskab endnu formaar at til forherlige og begunstige den.«

Tysklands værste Fjender!

»Det er af største Betydning, at netop den Generation, som nu staar i Kampen, midt i den almindelige Forbitrelse til egen indre Befrielse lader sin Sjæl hæve sig højt op til Tysklands fremtidige høje Kulturopgaver, og at den i Hjørnets Dyb allerede nu forbereder Folkenes Genførsel. Netop de, der vender tilbage fra denne Krigs rystende Oplevelser, de alene kan danne den sunde Modvægt mod alle de Elementer, som med Sejren og efter Sejren vil opstaa i vort Folk. Mennesker som intet har lidt og intet har ofret, som intet har set af Fjendens Ædelmodighed og Fjendens Lidelser, som nu vil udskrive og udmytte Tysklands Triumf maadelest og kulturløst — Sveklinge, hvis Selvfølelse ved vore nye Mærker er saadan dumret op, at de mener, at de nødvendigtvis maa aabne Munden 42 cm., og at den, der ikke gør det samme, han er ingen Patriot. Man hører dem allerede nu hæve Stemmen her og der, mest anonymt, Kujoner, der mistænkeligt ethvert Højsind, enhver Humanitet overfor Fjenden, som sniger sig ind i Lazareterne for at kunne afsløre enhver Godheds-Akt overfor de fjendtlige Saarede — disse Elementer var det hidtil, som har gjort det tyske Navn forhadet i Udlandet, de er de sidste og farligste Fjender af vort Fædreland — at overvinde dem og bringe dem til Tavshed, det vil frem for alt være jeres Opgave, I, den nye tyske Ungdom, I, som gennem Offiere og Lidelser vil være modnet til Jevnhed. Thi hvad vilde det hjælpe vort Folk, om det vandt den ganske Verden og dog tog Skade paa sin Sjæl?»

»Den ny Ungdom.«

Saaledes har en af Tysklands største og berømteste Fædagoger talt til den tyske Ungdom — og med levende Interesse og Glæde vil Ungdommen i alle Lande lytte til hans Ord og iagttagte denne Bevægelses Kamp fremad til Magten.

Sejrer Professor Foerster og hans »nye tyske Ungdom« og ligesindede Kredse i de andre Lande, saa betyder det, at den Generation, der

nu udgør Verdens Ungdom, engang som modne Mænd vil styre deres Lande paa en saadan Maade, at Krigen vil være bandlyst fra Jorden og Kulturen være steget fra Nationalismens snævre op til Verdensborgerfølelsens vide, trygge og frødlige Udviklingsgrunding.

Professor Forrester har flere Gange brugt Udtrykket »den ny tyske Ungdom« — ogsaa den danske Ungdom skal sørge for at blive

»ny« i den Forstand, at den interesset følger med i alle de vældige Spørgsmaal, som Verdenskrigen rejser, og som heller ikke den undgaar engang alvorligt at tage Stilling til.

Thi Verdenskrigen har kastet alt i den store Smeltedigel, sat saa at sige alle store Problemer under Debat, og i de kommende 50 Aar skal den ny Ungdom i alle Lande skabe den ny Verden.

Om Spejderfesten i Hillerød

skriver

Frederiksborg Amtstidende:

Spejderfesten paa »Kronprinsen« i Forgaars Aften havde samlet saa mange, som Salen paa nogen Maade kunde rumme, og den forløb fra først til sidst paa den smukkeste Maade. Det vikkede festligt, da de to Spejderhold — Hellerup og Hillerød — med deres Faner og med Hellerup-Musikkorpsen i Spidsen marcherede ind i Salen, og efter at Fænerne var opplantet for Enden af Salen, sang hele Forsamlingen staaende »Der er et yndigt Land«.

Overlærer Beischow bød derefter velkommen og gav Ordet til Føreren for Frederiksborg-Divisionen, Premierløjtnant Gjellerup, der rettede en varm Tak til Knud Gedde og Jørgen Wulff for deres Arbejde for Hillerøds Troppen og overrakte sidstnævnte Divisionens Fortjenestmedalje. Premierløjtnanten fremviste derefter en Række Lydbilleder fra forskellige af Divisionens Ture og Opvisninger.

Senere talte Tropperen Sven Knudsen, Hellerup, om en Tur, Hellerup-Afdelingen i 1916 foretog til Lapmarken. En Mængde Lydbilleder illustrerede Skildringen.

Hillerød Spejders paa den nærmest en Række Prøver paa den fænomenale Færdighed, de efterhaanden har opnaaet i at forbinde »særlige« og »vækkende Liv i aabenheden«. De sluttede af med et morsomt Nummer: To Spejdere, der red »Højhest« paa to andre, slog drabelig is paa banchen med udstoppede Strømpeskuffer, og det endte under Publikums Jubel med, at den ene af de kæmpende blev vippet af »sædlen«.

Hellerup-Orkestret gav ind imellem de forskellige Afdelinger nogle kvikke Numre, og et Kor sang et Par morsomme Spejdersange. Aftenen sluttede med Afsyngelsen af »Jeg elsker de grønne Lunde«.

I et Lokale ved Siden af Salen var udstillet nogle Modeller til Bror og et Par Kajakker. Det hele var lavet af Spejdere og blev beset med stor Interesse. Festen gav et økonomisk Overskud paa ca. 170 Kr.

SPEJDERKORPSET

Korpskontoret Næregade 14 er aabent fra 12-5½.

Nærrejyske Division

Nykøbing Moss: Uddrag af Troppens Dagbog:

½ Rekrutprøve med 4 Mænd, 2. Klasses Prøve med 15 Spejdere.

½ Fastelavnstest med Damer. Af Programmet fremhæves: Katten af Tønden, Søkkvæddeløb, Boksekamp mellem »Chaplin« og »den lille Jensen« m. m. Parade med Uddeling af Aarsmærken og Rekrut og 2. Klasses Emblem. Derefter to Timers Svingom. Det hele foregik i Realskolens Gymnastiksal.

½ Stor Opvisning i Teatersalen med følgende flotte Program værdig til Efterfølgelse af andre Troppa.

Program.

1. Koncert.
2. Indmarch med Sang.
3. Fanerindvielse.
4. Foredrag med Lydbilleder af Hr. Divisionschef Hartvig-Møller.
5. Lejropsstilling.
6. Lejrbaal med Sange m. m.
7. Retræten blæses.
8. Nattevagters Drømme i Tableauer.

1. Brandesamløbet.
2. Et vilddreng Barn.
3. En Ulykke afværget.
4. Fundet i sidste Øjeblik.

5. Hjælpen bringes.

6. Danmarks Genius.

9. Paaskindningsløb.

10. Spejderidrætter.

11. Fæste Hjelpe.

12. Hønsne for Fanen, Afsættelse.

Aftenen gav et Netto-Overskud af 121 Kroner.

Repræsentanter fra Thisted og Vesterhav overværede den vellykkede Aften.
Div. Red.

Frederiksborg Division

Hillerød Tropp har skiftet Troppfører idet den tidligere Troppfører, J. F. Wulff, fra den 1. Marts atter har overtaget Kommandoen over Troppen i Stedet for fungerende Troppfører, Troppassistent K. Gedde.

Troppen afholdt den ½ en særdeles vellykket Fest paa Hotel Kronprinsen i Hillerød. Festen overværedes af Divisionschefen med Adjutant og af en Del Spejdere fra Helsingør Tropp. Hellerup Orkester medvirkede.

Hillerød Tropp assisterede den ½ med 11 Spejdere ved en Ildbrand i Lillerød. Der er i Høstet oprettet en ny Patrulje, som er underlagt Lillerød Tropp.

6 Rekrutter indvies i Lejrlivets mange smaa Mysterier.

Naaf Op med jer Drengene. Klokkeren er 6. Du og Harald koger Havregrøden, det kan ikke tage ret lang Tid, da den har staaet i Blød hele Natten; husk endelig at komme Salt i, men ikke for meget.

Jeg har faaet »Havregrød paa 100 Maander, men kan betro jer, at af de 100 er, »for salt Havregrød« det værste.

For mange Kokke fordærver Mæden, er et godt og sandt Ord. Een Mand passede Havregrøden et Kvartier, og han kom Salt i. Saa blev han afløst af en anden Kok, som troede, at der intet Salt var kommet i. Saa gav ogsaa han den en Haandfuld. Naa, der var ikke andet at gøre end at spise Havregrøden, om den saa brændte aldrig saa meget paa Tungen. Vand var der nok af deroppe mod Nord, men af Havregrød, kun den Smule, der laa i vore Ransler.

I andre gaar ned at vasker jer. Husk hvad jeg har sagt jer om Stedet, nedenfor Drikkevandet.

Vil du lade din Tallerken staa! Der er ingen, der spiser, førend han har været til Renlighedsparade. Skilningen er god nok min Ven, men Neglene, lad os se lidt paa dem.

Det er ogsaa en rigtig Lejrlinnesse: Lad Skilningen bare forfalde; den er let at faa i Orden. Men hold dine Negle ordentlige, det vil ellers tage en Maanedes Fleje at faa dem allright efter en Lejrtur.

Klem saa løs paa Havregrøden, men gem en lille Smule Appetit til en Bid Brød. Havregrøden mætter nok i Øjeblikket, men hvis man ikke faar Brød lige bagefter, bliver man sulten igen, naar der er gaet en Time.

Tallerknerne vasker I af med det samme, ellers er de fulde af døde Fluer, naar I skal spise til Middag. Lagermanns Kraftskurepulver har vi ikke, men vi bruger Grus eller Jordsiden af Græstarv, det tager alt det fedtede af.

Nu mangler vi blot en lille Smule af det daglige Arbejde, saa

skal vi til at indrette os. Først tager I jeres Randsel ud og stiller jeres Spisegrejre langs den ene Teltvæg uden for. Alle Tæpperne skal luftes og Halmen vendes. Op med Gavlenderne, det er et Friluftshus, ikke et Drivhus, saadan et Telt; og se saa at faa strammet Bardunerne; det er ikke noget morgenfriskt Syn at se saadan et dulknækket Telt.

I ser jo nok, at en Lejr er et rummeligt Sted, men der er en Fyr, der ikke er Plads til, og det er ham, der ikke vil tage sin Del af Arbejdet ved de mange Smaating, der skal gøres — der er overhovedet ikke Brug for Skulkere blandt Spejderne, men mindst af alt i en Lejr.

Nu vil jeg lade jer to prøve paa at grave en Latrin. Den skal altid graves i en Standleje, og I to graves Afaldshul for Køkkenaffaldet ikke for langt fra Køkkenet og i Skyggen, ellers stinker det for meget. Og husk det nu, jeg vil ikke se nogen lægge Papir paa Komfuret, jeg her har lavet mig af disse Sten. Ned i Afaldskulen med Papir og Madrester og straks en Smule Jord over.

Naar vi nu faar lavet en Lejrekost og en Ildtang, saa har vi om trent alt i Orden, saa vi kan indrette os lidt hyggeligt Resten af Dagen uden Fare for at dø paa Grund af Lejrlivets mange Strabadser.

1) Koldkøkken, 2) Vægghand, 3) Væghand.

Lidt om Kartofler og Kartoffeldyrkning

Hele Landet over vil Spejdere om kort Tid være i Færd med Forarbejderne til den store Kartoffeldyrkning, som de har påtaget sig.

Vi skal i den Anledning i dette og de kommende Hefter fortælle lidt om Kartofler og nærmere om tale de Arbejder, der efterhaanden vil være at foretage.

Forarbejderne.

Jordbunden.

Den bedste Kartoffelfjord er lettere, mild Lermuld og god Sandmuld. Paa saadanne Jorder faar man i Reglen baade de største Afgrøder og de smukkeste og mest velsmagende Kartofler. Ogsaa magre, tørre Sandjorder giver forholdsvis store Afgrøder af god Beskaffenhed, medens de paa stærk, kold Lerjord ikke giver tilfredsstillende Afgrøder. Heller ikke moseagtig Jord eller meget kalkrig Jord er gode Kartoffelfjorder. Paa magre Sandjorder er Kartoflerne alle andre Afgrøder overlegne i Ydeevne.

Det kan slaas fast, at Kartoflen er den værdifuldeste Kulturplante paa de lette og tørre Sandjorder, og det er særlig paa saadanne Jorder, at dens Dyrkning bør udvides. Paa gode lermuldede Jorder vil Kartoflerne i Reglen staa tilbage for Runkelroerne i Henseende til Tørstefødytte. Paa saadanne Jorder kommer en Kartoffelafgrøde sjældent højere end til 75 à 80 Cent. Tørstør pr. Td. Ld., medens Runkelroerne lige saa let giver 10 Centner Tørstør mere.

Jordens Behandling.

Hvad Jordens Behandling angaar, kræver Kartoflen en stærk behandling, les og ved Lægningen meget bekvem Jord. Foruden en veludført Efteraarspløjning, saa vidt muligt foretaget før Jorden bliver for vaad af Efteraarsregnen, maa der i hvert Fald forarspløjes i Gang. Ofte kan man med Fordel pløje lerede Jorder til Kartofler 2

Gange om Foraaret, første Gang saa tidligt som Jorden falder godt for Ploven, men heller ikke før, anden Gang umiddelbart før Kartoflerne lægges. Navnlig maa dette anbefales, hvor der er en Del Tidsler, da den gentagne Forarspløjning svækker disse kendeligt. Er Jorden befægtet med Kvik, bør denne samles ovenpaa ved flittig Harvning og tilsidst rives sammen og føres bort. Den saaledes afrevne Kvik kan efter nogen Soltørring og efter ved Tærkning og Rystning at være befriet for vedhængende Jord og Støv fodres op, da Kreaturerne gerne æder dem. Selv om Jorden skulde blive noget udtørret ved stærk Forarsbehandling, skader dette ikke Kartoflerne, da Læggekartoflerne selv indeholder saa meget Vand, som behøves for Springen og i den nærmeste Tid dærfæres.

Jorden til Kartofler bør saa vidt muligt være fri for Rodrudd. Den Opfattelse, som man ikke sjældent træffer, at Kartofler i særlig Grad skulde være en »rensende Afgrøde«, d. v. s. at man ved Dyrkning af Kartofler let skulde kunde rense et urent Stykke Jord, er fejlagtig. Det Rensningsarbejde, der kan foretages i en Kartoffelmark, er i Virkeligheden meget begrænset, med mindre man kan ofre uforholdsmæssigt meget Haandarbejder paa.

Gødselningen.

Skal Kartoflen opnaa at faa den Betydning for Agerbruget paa vore lette og tørre, sandmuldede Jorder, som den har fortrinlige Betingelser for, saa maa den gode, formaaletjenlige Behandling gaa Haand i Haand med rigelig Tilførsel af Gødning.

Kartoflen kan kaldes nøjsom, for den formaa at frembringe en forholdsvis stor Afgrøde paa tarvelig og mager Jord. Den er nemlig i Besiddelse af en ualmindelig stor Evne til at optage og omsætte den Plantenæring, som den finder i Jor-

den. Det vil derfor være i høj Grad rentabelt under alle Forhold at gøre stærkt til Kartofler. Ingen anden Plante udnytter og betaler en stor Gødningsmængde saa godt som Kartoffelen. Selv paa sandmulet Jord, hvor der til andre Afgrøder kun bør gives forholdsvis smaa Gødningsmængder, vil det være forsvareligt at gøre stærkt til Kartofler.

Fordeelen ved den rigelige Gødningsstilførsel bestaar ikke alene deri, at der opnaas en større og sikrere Afgrøde. En rigelig Gødning vil desuden bidrage til, at Kartoflerne spirer frem, faar en hurtig og frodig Vækst, og tidlig kommer til at dække Jorden med deres Top, hvilket vil lette alle Rensningsarbejder.

Hvor stærkt man skal gøre til Kartofler, maa selvfølgelig afgøres under Hensyntagen til forskellige stedlige Forhold, saaledes den Gødningskraft, den paagældende Jord forud er i Besiddelse af, og den Gødningsmængde, som kan afses hertil. Forsøgsmarken ved Vester Hassing blev gødet med 20 Læs Staldgødning i 2000 Pd. pr. Td. Ld. God Staldgødning vil altid være vel anvendt til Kartofler, fordi den foruden ved sit Indhold af Næringsstoffer virker skærmende og varmende paa Jorden, noget som Kartofler sætter stor Pris paa. Er der knap Tid paa Staldgødning, kan denne delvis eller helt erstattes med Kunstgødning, men der bør helst saa vidt muligt tillige gives nogen Staldgødning. Kan der f. Ex. kun anvendes halvt saa meget Staldgødning, som i Vester Hassingmarken, altsaa 10 Læs pr. Td. Ld., saa kan den anden Halvdel erstattes med 150 Pd. 18 pCt. Superfosfat, 100 Pd. 37 pCt. Chilisalpeter og 100 à 150 Pd. Chilisalpeter pr. Td. Ld. Hvor der haves Alje til Raadighed, bør denne benyttes i Stedet for Chilisalpeter.

En saadan Gødningsmaade som sidstnævnte kan særlig anbefales

paa Sandjord. Af disse har mange Jordbrug — i hvert Fald i Jylland — saa store Arealer, at den forhaandenværende Staldgødning ikke strækker til til en passende Gødning. Tidmed ligger disse Arealer ofte saa afsteds, at Transport af Staldgødning dertil bliver for uoverkommelig og kostbar. Følgen deraf er ofte den, at de paagældende Marker gødes utilstrækkelig og at Afgrøden derfor bliver yderst kummerlig. Her vil det være paa sin Plads, og meget rentabelt, at anvende en Del Kunstgødning i Mængder som ovennævnt eller, forsaavidt der haves mindre Staldgødning, endnu større Mængder.

Staldgødningen udbringes om Foraars, spredes og nedpløjes straks. Hvor Kartofler lægges efter Plov eller i opkammeret Jord, køres den ud kort før Lægningen, og nedbringes sammen med Kartoflerne.

Superfosfat eller Thomasslagge og Kaligødning bør udstres tidligst muligt, helst i Januar eller Februar Maaned. De nedbringes ved Forsaarsbehandlingen. Chilisalpeter og Alje anvendes kort før eller efter Lægningen. Lægges Kartofler efter Spade, kan disse Gødninger udstres kort før Lægningen og nedbringes ved Harvning. Hvor Lægningen foretages efter Plov, ustrøs de enten straks efter Lægningen og harves ned eller senere som Overgødning.

Alle Gødninger maa spredes godt og blandes saa godt som muligt med Jorden. At bringe Staldgødningen i Klatter i de Huller, hvori Knoldene lægges, kan have sine Fortrin ved Avl af tidlige Kartofler, hvor Gødningen da vil kunne afgive mere Varme til Knolden og fremskynde Væksten i den første Tid. Hvor Gødningen anvendes paa denne Maade, maa Jorden være i god Gødningskraft iverfor. Den Klump Gødning, som anbringes under Knolden, vil nemlig kun i ringe Udstrækning kunne bidrage til Ernæring af Planten, da denne har de fleste af sine Arbejdsrødder ude i de mellem Planterne liggende Jordlag. At anvende Kunstgødning som Klatgødning, er endnu mere ødsel. Den har ikke den fysiske Indflydelse

som Staldgødningen, og vil derfor gøre mindre Gavn ved at udstres pletvis.

Læggekartoflerne.

Læggekartoflerne maa være sortene, d. v. s. der maa ikke findes Indblandinger af andre Sorter. Dette er af særlig Betydning i de Tilfælde, hvor Kartoflerne dyrkes til Salg, da en blandet Vare aldrig kan ventes at opnaa fuld Pris.

De maa dernæst være sunde. Der maa ikke findes synlige Sygdomspletter af nogen Slags, og de maa være avlet paa sygdomsfrie Planter. Navnlig maa ingen Læggekartoffel hidrøre fra Planter, der har været angrebet af Bladrulesyge, selv om saadanne Kartofler tilsyneladende er ganske sunde, giver de svage Planter, der næsten intet Udbytte giver.

Størrelsen.

Størrelsen af Læggekartoflerne kan rette sig noget efter Omstændighederne. Store Læggekartofler giver under i øvrigt samme Forhold større Afgrøde end middelstore, og disse giver atter større Afgrøde end de smaa. Men jo større Læggekartofler man benytter, desto flere medgaa der pr. Td. Ld. Har man om Foraaret Kartofler nok at tage af, og de ikke kan udbringes i en passende Pris ved Salg, bør man fravortere de store til Lægning. Men har man ikke Overflodighed — og det har man jo sjældent i Foraars-tiden —, eller er der høje Salgspriser, staar man sig bedst ved til Lægning at benytte Kartofler af Middelstørrelsen eller lidt over i Forhold til Sorten. Og er man nødt til at skulle spare stærkt paa Læggekartoflerne, kan man uden at være udsat for stort Tab gaa noget under Middelstørrelse, naar de saa til Gengæld lægges lidt tættere. Har man ganske faa Læggekartofler, f. Eks. af en ny Slags, som det gælder om at faa formeret mest muligt, kan de skræres i flere Stykker, men der maa være mindst 1 Øje paa hvert Stykke. Har man kun meget store Læggekartofler og for faa af dem, staar man sig bedst ved at skære hver af dem i to Stykker saaledes, at der kommer omtrent lige mange Øjne paa hvert Stykke.

Spirringen.

Kartoflerne skal helt spire, før de lægges. Dette er navnlig ganske nødvendigt, hvis det gælder om at avle tidlige Kartofler. Men selv om Kartoflerne først skal tages op om Efteraaret, naar de er modne, giver de under i øvrigt lige Forhold større Afgrøde efter spirede end efter uspirede Læggekartofler. Men særlig ved tidlig Optagning bliver Forskellen meget stor. Ved flere Aars Forsøg (paa Lyngby Forsøgstation) med juli-Kartofler gav stærkt spirede Læggekartofler ved Opgravning den 4. juli 109 Centner pr. Td. Ld., medens uspirede samtidig gav 27 Centner; ved Optagning den 15. juli var Udbyttet henholdsvis 164 og 79 Centner, den 26. juli 197 og 121 Centner, og den 4. September, da Toppen var henvisnet og indtørret, var der efter de spirede Læggekartofler 254 Centner og efter de uspirede 222 Centner pr. Td. Ld.

Opbevaringen.

For at faa Læggekartoflerne til at spire, maa de ligge i et varmt Rum, f. Eks. i Kostalden, 4 à 5 Uger. I en lun Kælders kan de ved lidt længere Tids Henliggen ogsaa spire ganske godt. I Springtiden, særlig i dennes sidste Halvdel, maa de ikke ligge i helt Mørke, idet Spirerne da bliver for lange og tynde, saa at de altfor let adlægges ved Lægningen. Helst skal de ligge i Halvmørke. Dette naaes bedst ved at benytte flade (3 à 4 Tommer høje) Tremmekasser, f. Eks. 1 1/2 Alen lange og 1 Alen brede. Disse fyldes til Randen, og den ene Kasse stilles oven paa den anden, idet man lægger et Par Tverpinde, 2 à 3 Tommer tykke, paa hver Kasse, saa der bliver et lille Mellemrum mellem Kasserne. Ved Lægningen tages Kasserne ud i Marken, og Kartoflerne lægges af Kasserne, idet man trækker en Kasse efter sig, efterhaanden som Lægningen skrider frem. Det kan være et passende Vinter-Huflidsarbejde at tæmre saadanne Kasser sammen af noget billigt Træ; naar de behandles ordentlig og f. Eks. stilles paa Loftet, naar de er brugt, kan de være i mange Aar.

Lægningen.

Forskellige Forhold vedrørende Lægningen faar hver for sig Indflydelse paa Afgrødens Størrelse.

Læggetiden.

Der vindes i Almindelighed ikke noget ved at lægge Kartofler meget tidligt. Jo tidligere de lægges, desto mere er de udsat for at skades af Nattefrost, efter at de er kommen over Jorden. Leret Jord bliver ofte for fast og tæt efter meget tidlig Lægning. Og endelig er Jorden i Reglen saa kold i det meget tidlige Forsaar, at Kartoflerne ligger altsor længe, før de kommer op, og ikke sjældent naaer en Del af dem i den vaade, kolde Jord. Ved Forsøgstationerne, hvor man har anstillet Forsøg ogsaa til Belysning af dette Spørgsmaal, opnaaedes i Gennemsnit af 5 Aar den største Afgrøde efter Lægning sidst i April eller i Dagene omkring 1. Maj; men efter Lægning midt i April naaedes dog omtrent samme Udbytte, medens Afgrøden gik betydeligt ned ved Lægning midt i Maj. Under alle Omstændigheder gør man bedre i at lade Læggekartoflerne blive godt spirede og faa Jorden godt bekvem og nogenlunde varm, inden Kartoflerne lægges, selv om dette herved først sker noget sent, end at lægge Kartoflerne uspirret meget tidligt i kold og mindre bekvem Jord. Gælder det om at have Kartoflerne brugbare saa tidligt som muligt, bør de dog i stærkt spiret Tilstand ikke lægges senere end midt i April, hellere lidt før, under Forudsætning af, at Jorden paa den Tid er godt bekvem. Man skal dog helst være forberedt paa at kunne dække saadanne Kartofler lidt, naar der er Udsigt til Nattefrost, efter at de er kommen op. Er det kun ganske faa der drejer sig om, kan de om Aftenen dækkes med smaa Urtepotter, der maa tages af om Morgen. Ellers kan man brede en Smule Halm, Tang, Løv, Laanden Tørvejord el. l. langs Rækkerne eller omkring hver Plante. Der behøves i Reglen kun meget lidt Dækning for at yde den fornødne Beskyttelse for Nattefrost. Og skulde enkelte blive lidt svedne

paa Bladene, forvinder de i Reglen dette, om de end herved bliver noget forsinkede i Væksten. Kan meget tidlige Kartofler lægges paa en varm Sydskræning, er dette det bedste.

Vokserummet.

Afstanden saavel mellem Rækkerne som mellem Planterne i Rækken kan gøres noget forskellig efter Omstændighederne. Tidlige Kartofler, som skal tages op, mens Toppen endnu er grøn — i Løbet af Juli Maaned — kan ikke udnytte saa stor Plads som de sildigere Sorter, der først skal tages op, naar de er helt udvokne. Saadanne tidlige Kartofler bør lægges med højest 20 Tommer mellem Rækkerne og 8 à 10 Tommer mellem Læggekartoflerne i Rækken, desto tættere, jo mindre de er. Juli-Kartofler og andre tidligere Sorter, der skal blive liggende til de er modne, og særlig de kraftigt voksende, halv-sildige og sildige Sorter, bør lægges med 1 Alens Afstand mellem Rækkerne. Mindre kan Rækkeafstanden vanskeligst være af Hensyn til Renholdelsen og Hygningen; og større Afstand kan Kartoflerne næppe udnytte med Fordel. Ved Forsøgstationerne er der i en Aar række anstillet Forsøg med forskellige Afstand i Rækken i Forbindelse med forskellig Størrelse af Læggekartoflerne; Rækkeafstanden var i alle Forsøgene ens, nemlig 1 Alen.

Læggedybden.

Afgrøden forindsæses ved, at Kartoflerne lægges til stor Dybde. Der er (ved Forsøgstationerne) anstillet Forsøg med Lægning i forskellige Dybde, 2, 4 og 6 Tommer Muld over Læggekartoflerne. Størst Afgrøde naaedes dels ved 2 Tommers, dels ved 4 Tommers Dækning, medens Afgrøden paa lermuldet Jord ved Tystofte og Lyngbly blev kendelig mindre ved 6 Tommers Dækning. I Almindelighed kan man sæse en Læggedybde af ca. 3 Tommer for passende, maaske helst lidt mere paa løs, sandet Jord, og lidt mindre paa leret Jord.

Læggearbejdet.

Læggearbejdet maa udføres omhyggeligt. Jorden maa være tilberedt saaledes, og Lægningen maa udføres paa en saadan Maade, at Læggekartoflerne har løs, bekvem Muld under sig, omkring sig og over sig. De maa lægges i snovlige Rækker med ensartet Rækkeafstand og ligeledes med ensartet Afstand i Rækken. Lægges der efter Plov, maa Furebredden aflagges saaledes, at der for almindelige Kartoflers Vedkommende bliver saa nøje som muligt 1 Alen mellem Rækkerne, i hvert Fald ikke mere. Ploven maa styres saaledes, at Furen bliver ganske lige, overalt lige bred og lige dyb. Læggekartoflerne maa stikkes ind i den løse Furekant paa regelmæssig Maade og med saa vidt muligt ens Afstand og saaledes, at den foran anbefalede Dækning opnaaes. At lægge Kartoflerne i Furebunden er en utilrådelig skædeslås Læggemaade. Bedre end at lægge Kartoflerne efter Plov er det at kamme Jorden op og lægge Kartoflerne i Furen mellem Kamme. Ved saadan Opkæmning gælder det om at faa Furerne ganske lige og med ensartet Afstand. Begge Dele naaes lettest ved paa Ploven at anbringe en »Markør«, der paa den upløjede Jord trækker en Streg, som Ploven i næste Omgang nøjagtig skal følge. Markøren skal selvfølgelig være indrettet og anbragt saaledes, at den ved hver Ende af Ageren let kan lægges over til den modsatte Side og mærke med samme Afstand. Efterhaanden som man skider frem med Lægningen, jævnes Kammen delvis ned over Læggekartoflerne med en let Harve, f. Eks. en Ukrudsharve eller en Frøharve eller, paa smaa Stykker med en Rive. Har man en Haandplov (Planet jr.), kan man med den paa velbeholdet, løs Jord plove en tilstrækkelig dyb Fure til at lægge Kartoflerne i, hvorefter Jorden trækkes ned over dem med en Rive. — Stærkt spirede Kartofler maa behandles varsomt ved Lægningen, for at Spirerne ikke knækkes af.